

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Βροαστείου ἀριθ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου. — Λέοντος Δὲ-Τερσῶ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Συμυραϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμ.λ. — Ἰωακείμ Βαλαβάρη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ἈΣΙΑ. — Νι-
κολάου Πολεβῶν : ΔΙΟΥΓΑΜΙΑ, Ρωσικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν
μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι
καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται
ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγ-
καίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀπο-
σταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμε-
τάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ,

ὄπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ
1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγρα-
φισομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν
συνεστήθη.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Β'

Ἐκ τῶν τελευταίων ἀπελθόντων τοῦ
χοροῦ προσκεκλημένων ἦσαν καὶ πρεσβύ-
της τις λευκοπώγων, μία κυρία τεσσαρα-
κοντοῦτις περίπου καὶ μία νεανίς ἡλικίας
δέκα ὀκτῶ ἕως εἰκοσι ἐτῶν.

Ἐτοποθετήθησαν ἐντὸς κομπῆς μικρᾶς
θαλαμηγοῦ, ταλαντευομένης ὑπὸ τὴν δι-
αυγῇ λάμπριν τῆς σελήνης.

Τρία ἔτερα ἄτομα συνηνώθησαν μετ'
αὐτῶν, εἰς ἀνὴρ νέος καὶ δύο νεανίδες.

Τότε τὸ γοργὸν σκάφος, ἀπομακρυνθὲν
τοῦ θωρηκτοῦ, ἤρχισε νὰ διασχίζῃ τὴν
σπινθηροβολοῦσαν τῆς θαλάσσης ἐπιφά-
νειαν. Ταῦτοχρόνως αἱ νεανικαὶ φωναὶ
τῶν ἐπιβατριῶν του ἀπετέλεσαν ἄρμονι-
κὴν συναυλίαν συνομιλιῶν καὶ γελῶτων.

Ἡ θαλαμηγὸς ἐπλεεν ἡρέμα.
— Ἀλλὰ!... τώρα τὸ ἐσυλλογίστην,
μαμμά! ἀνέκραξεν αἰφνης ἡ πρώτη τῶν
νεανίδων· δὲν ἔχει πλέον τραῖνον αὐτὴν
τὴν ὄραν!

— Ἀ! εἶπεν ἡ μήτηρ μετὰ δυσαρ-
σκείας.

— Μήπως ἤλπιζες ὅτι θὰ εὔρισκες, ἀ-
γαπητῇ μου; ἠρώτησεν ὁ πρεσβύτες.

— Τὸ ἤλπιζα, ὁμολογῶ. Καὶ πῶς θὰ
κάμωμεν τώρα;

— Δύο μέσα ὑπάρχουν, ἀπετόλμησε νὰ
εἰπῇ ὁ νέος. Ἡ ν' ἀποβιβάσωμεν εἰς Ἀ-
γιον Ἰωάννην καὶ νὰ ἐνοικιάσωμεν ἄμα-
ξαν, ἢ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸ πρῶτον ξε-
νοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον θ' ἀπαντήσωμεν.

— ὦ, κύριε Λεοπόλδε! εἶπε χλευα-
στικῶς ἡ νεαρὰ φωνὴ τῆς νεανίδος. Πῶς
εἶνε δυνατὸν νὰ προτείνητε τοιαύτην λύ-
σιν; Ἐγὼ ἔχω νὰ προτείνω κάτι ἄλλο,
τὸ ὁποῖον θὰ γείνη εὐκολώτερα παραδε-
κτὸν καὶ εἶνε πολὺ περισσότερον γραφι-
κόν.

— Τί, Λευκή, τί; εἶπον διακόπτουσαι
μετ' ἀπλήστου περιεργείας αἱ δύο σύντρο-
φοὶ τῆς. Ὁ Ρέντσος καὶ ὁ Βατίστας ἀντὶ
νὰ κωπηλατῶσι, νὰ ὑψώσουν τὸ ἱστίον·
θὰ πνεύσῃ ἄνεμος νοτιοανατολικὸς καὶ θὰ
μεταβῶμεν κατ' εὐθείαν εἰς Κάννας.

Ὁ πρεσβύτες ἐπενέβη τότε.
— Εἰς Κάννας!... Τί κάθησαι καὶ λέ-
γεις, κόρη μου;... Δὲν θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ
παρὰ πολλὰς ὥρας ἀφοῦ ἐξημερώσῃ.

— Αἱ! ἀνέκραξεν ἡ νεανίς, αὐτὸ δὲ
θέλωμεν καὶ ἡμεῖς. Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶδα
τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἡ εὐκαιρία
εἶνε πολὺ κατάλληλος. Ἐπειτα, κύριε
Γκιδαλ, ἂν φοβῆσθε τοὺς ρευματισμοὺς
σας, ἔχουμεν κάτω εἰς τὴν θαλαμηγὸν δύο
μικροὺς θαλάμους, οἵτινες ἀκόμη δὲν μᾶς
ἐχρησίμευσαν.

— Κόρη μου! εἶπεν ἡ μήτηρ ἀποπει-
ρωμένη νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ.

— Ἐλα δά, μαμμά, μὴ δυσαρεστη-
θῆς! Ὁ κύριος Γκιδαλ δὲν ἐπειράχθη. Θὰ
τὸν περιποιοῦμαι τόσον πολὺ ὅταν θὰ
γείνω σύζυγός σου!

Ἡ ἰλαρότης μετὰ τοῦτο μετεδόθη εἰς
ὄλους.

— Σύζυγός μου! ἀνέκραξε φαειρῶς ὁ
γέρων· καλὰ, τὴν φυλάττω αὐτὴν τὴν ὑ-
πόσχεσιν. Τὸ ἀκούετε, δεσποινίς μετὰ
πολλὰ γέλοια; Καὶ ἐγώ, ὅστις ἐιργαζόμεν
διὰ τὸν ἀνεψιόν μου!

Ἐξηκολούθησαν συνομιλοῦντες τοιου-
τοτρόπως.

Οἱ δύο ἐκ Νικαίας ναῦται εἶχον ἤδη
ἐκτελέσει τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς διαταγὴν.
Τὰ ἱστία ἀνεπετάσθησαν καὶ ὠθυομένη
ὑπὸ τῆς ποντιάδος αὔρας ἡ θαλαμηγὸς ἔ-
πλεεν ὡς πτηνὸν ἐπὶ τῆς γαληνίου ἐπι-
φανείας. Ἡ σελήνη πλησιφαῆς διέχεε δα-
ψιλῶς τὰς ἀκτῖνάς της εἰς τὸν κόλπον
τῶν Ἀγγέλων. Ἡ Νίκαια ἐνεφανίσθη ἐν-
τὸς τοῦ ἐξαισίου αὐτῆς πλαίσιου ἐκ λευ-
κῶν σκοπέλων καὶ ἤστραπτον ἐν τῷ μέ-
σῃ τῆς νυκτὸς τὰ πολυάριθμα φῶτά της
καὶ ἡ ἀντανάκλασις τοῦ πλαγίως ἐπὶ
τῶν παραθύρων της καταπίπτοντος σε-
ληνιακοῦ φωτός.

Εἶτα ἡ ἀκτὴ ἐξωγοῦτο, αἱ οἰκίαι ἐξ-
ηφανίσθησαν ἐν τῷ σκίῳφωτι καὶ ἡ ἀόρι-
στος λάμπρις κατέπιπτε μόνον ἐπὶ σκηνο-
γραφίας ἀμαυρῶς ὑπὸ τῆς νυκτὸς διαγρα-
φομένης. Ὁ πλοῦς ἐκεῖνος, ὁ πλήρης ρέμ-
βης, ἦτο τόσον ἐλαφρὸς, τόσον ἡδυπαθής,
ὥστε μικρὸν κατὰ μικρὸν αἱ συνδιαλέξεις
ἐχαινώθησαν. Ὁ κ. Γκιδαλ πρῶτος καὶ
κατόπιν ἡ μήτηρ τῆς Λευκῆς κατενική-
θησαν ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ κατήλθον εἰς
τοὺς θαλάμους, παρακολουθούμενοι ὑπὸ
τῶν δύο νεανίδων, αἵτινες ἤρχιζον ἤδη νὰ
αἰσθάνωνται τὴν ἐκ τοῦ χοροῦ κόπωσιν.
Μόνη ἡ φιλόγελως νεανίς καὶ ὁ νέος ἔμ-
νον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὅτε ἐπλησίαζον εἰς τὰς Ἀντίβας ἡ
ἠὼς ἤρχιζεν ἤδη ν' ἀνατέλλῃ. Αἱ μαρμα-
ρυγαὶ τῆς ἡμέρας διηυλάκουν τὸν ζοφερὸν
οὐρανόν.

— Εἶσθε ρομαντικῇ, δεσποινίς Λευκή;
ἠρώτησεν ὁ σύντροφός της μετὰ τινος εἰ-
ρωνείας.

— Καὶ σεῖς δὲν εἶσθε, κύριε Λεοπόλδε;
ἀπῆντησεν ἡ νεανίς.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Μεταξὺ μας, ἂν δὲν ἦτο ἡ παρουσία σας, θὰ προϋτίμων τὴν κλίνη μου ἀπὸ τὰς ὠχρὰς ἀπόψεις τῆς ἡοῦς.

Ἡ κόρη κατέστη σκωπτικῆ.

— Σὰς πιστεύω, εἶπε, καὶ σὰς συλλυποῦμαι διὰ τὴν ὑπερβολικὴν σας στενωχωρίαν. Ἀκούσατε, ἂν εἶνε τοιαύτη ἡ διάθεσίς σας, μὴ βιάζεστε τὸν ἑκυτόν σας ἐπὶ πλεόν. Θὰ ὑπάρχη κάτω μία κλίνη πλησίον τοῦ θεοῦ σας κυρίου Γκιδάλ. Ὑπάγετε ν' ἀναπαύσῃτε τὰ κατὰκοπα ἐκ τοῦ ὕπνου βλέφαρά σας!

Ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ διεμαρτυρήθη.

— Πῶς ὀμιλεῖτε περὶ ὕπνου εἰς ἕνα χορευτὴν, εἰς ἕνα νυκτοβάτην ὡσὺν ἐμέ;

— Χορευτῆς; πιθανῶς νυκτοβάτης δὲ τῶν βουλευσάτων, σὰς πιστεύω, κύριε Λεοπόλδε.

Ὁσσην ὄρεξιν καὶ ἂν ἠσθάνετο νὰ κοιμηθῆ ὁ νέος, ἐπέμεινεν οὐχ ἦττον νὰ μένη πλησίον τῆς.

Ἡ Λευκὴ ἐφαίνετο ὑπὸ τὴν ἀρίστον ἀνταύγειαν ὡς πλάσμα τι οὐράνιον, ὅπερ ἡ πρωϊνὴ ὀμίχλη περιέβαλλε διὰ διαφανοῦς μανδύου. Τὸ ἐπανωφόριόν τῆς περιεκάλυπτε τὸ σῶμά της μέχρι τοῦ λαιμοῦ, προφυλάσσον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πρωϊνοῦ ψύχους. Ἡ ἔξανθὴ κόμη τῆς λελυμένη κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, σχηματίζουσα ἐνίοτε ὑπὸ τὰς ριπὰς τῆς αὐρας οἰοεὶ στεφάνην φωτεινὴν περίξ τοῦ ἐξαισίου ὠοειδοῦς προσώπου τῆς, ἣτις καὶ αὐτὴ ἐφαίνετο συγχεομένη μετὰ τὴν ὀμιχλώδη ἀνταύγειαν τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας. Ἦτο τόσον ὠραία, ὥστε προῦκάλει τὴν ῥέμβην καὶ παρῆγεν αἰσθημά τι ἐκστάσεως εἰς πάντα τὸν παρατηροῦντα αὐτήν.

Φιλήδωνος, σκεπτικὸς, ἢ μάλλον εἰπεῖν, ἀμαθὴς καὶ οὐχὶ πολὺ εὐαίσθητος ὁ Γκιδάλ ἐξεπλήττετο, διότι ἠσθάνετο ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ταραχὴν ἀγνωστον τέως αὐτῷ. Πρό τινων ὠρῶν ἀλλοίαν αἰσθησιν εἶχε δοκιμάσει ἀπέναντι τῆς αἰγλῆς τῆς γαλακτώδους ἐκείνης σαρκός, ζωηρῶς χρωματιζομένης ὑπὸ νεαροῦ καὶ ὀρμητικοῦ αἵματος. Ἐξεπλήττετο, διότι κατεῖχε καὶ τὴν ποιητικὴν ἐκείνην γοητείαν ἢ ὠραία νεανίς, ἣτις διέχεε περίξ αὐτῆς ἀκατανίκητον φρικίαν πόθου. Μικρὸν κατὰ μικρὸν παρατηρῶν αὐτὴν τοιοῦτοτρόπως ἐγένετο σιγηλὴ.

Τὴν ἔβλεπε μετὰ τοὺς μυκτῆρας φρικιῶντας, μετὰ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν ὑγρανομένους ὑπὸ φωτεινοῦ ρευστοῦ ἐπιμόνας βλέπουσαν τὸ ἀρίστον βάθος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ ναυαρχίς ἐξηκόντιζε τὰς τελευταίας τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός ἀκτῖνας. Καθ' ὅσον ὁ μέλας ὄγκος τοῦ θωρηκτοῦ ἐγένετο ἦττον εὐδιάκριτος ἐν τῇ σκιά, τὸ βλέμμα τῆς νεανίδος καθίστατο ἔτι μάλλον ἐπίμονον καὶ διαπεραστικόν.

Ὁ Γκιδάλ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνδιάλεξιν.

— Λοιπὸν διεσκέδάσατε εἰς αὐτὸν τὸν χορόν; ἠρώτησεν.

— Ὑπερβολικά.

— Ἄ, τόσον τὸ καλλίτερον, διότι χαίρετε φῆμιν ὅτι δυσκόλως εὐχαριστεῖσθε.

Οἱ ναυτικοὶ μας λοιπὸν εὗρον χάριν ἐνώπιόν σας.

— Ἴσως.

— Τὸ ἴσως αὐτὸ εἶνε αἰνιγματικόν ἄς ἴδωμεν, μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετε κάποιον;

— Ναί.

Σιγὴ πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησεν. Ὁ Λεοπόλδος ἐπανελάθεν:

— Ἄ!... καὶ ποῖον, παρακαλῶ;

— Δὲν γνωρίζω πῶς λέγεται.

— Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε τὰ χαρακτηριστικά του;

— Σὰς τὰ λέγω εἶνε ὑψηλός, ἰσχνός σχεδόν, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπληρομένην, ἀγέρωχον, μετὰ τὸ βλέμμα σχεδόν αὐστηρόν. Εἶνε μελαγχρινός ἔχει χεῖρας γυναικείας καὶ πόδας παιδικούς, ἀλλ' ἦθος ἐν γένει ἥρωος.

Ὁ Γκιδάλ ἀπεπειράθη νὰ γελάσῃ.

— ὦ, ὦ! δεσποινίς, τὸ ἦθος ἥρωος... μυθιστορήματος βεβαίως, διότι, χωρὶς νὰ σὰς κακοφάνῃ, μυθιστόρημα ἀρχίζετε νὰ κατασκευάζετε!

Ἡ Λευκὴ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο; ἀπήντησεν.

Μήπως μοὶ εἶνε ἀπηγορευμένον;

— Ὅχι βεβαίως ἀλλ' εἶνε μερικὰ μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν ὡς εἰδύλλια καὶ τελειοῦν ὡς δράματα. Προσέξατε νὰ μὴ διαθεσέτε τὴν καρδίαν σας εἰμὴ ἐν ἐπιγνώσει.

— Κύριε Λεοπόλδε Γκιδάλ, ἀπήντησεν ἡ νεανίς διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς, ἡ καρδία μου ἀνήκει εἰς ἐμέ καὶ εἰς οὐδένα ἀνέθηκα τὴν φύλαξίν τῆς.

— Ἀκόμη καλλίτερα... ἰδοὺ ὅτι ἐξακολουθεῖτε νὰ κατασκευάζετε τὸ ρομαντικόν σας ποίημα. Καὶ ἂν δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος, ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα ἀγαπᾶτε τὸν φέροντα ναυτικὴν στολὴν ἀρχάγγελον αὐτόν;

Ἡ νεανίς ἀπήντησε πειραχθεῖσα:

— Νομίζω, κύριε, ὅτι ὑπερβαίνετε τὰ ὄρια τῶν ἐπιτρεπομένων ἐρωτήσεων τὸ τοιοῦτο δι' ἕνα μνηστῆρα εἶνε ἀδεξιότης.

— Πιθανόν ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ εἶμαι ἀδέξιος ἐὰν εἶμαι ζηλότυπος.

— Δὲν σὰς ἐπιτρέπω τίποτε. Ἄς σὰς ὀδηγήσῃ ἡ κρίσις σας.

Καὶ εἶπε ταῦτα μετὰ τόνον φωνῆς μεταλλικῆς τοιοῦτον, ὥστε ἐπέχυσεν θλίψιν πολλὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀτυχοῦς μνηστῆρος. Εἶτα ἐγειρομένη:

— Ἄς παύσωμεν, εἶπε, κύριε, διότι ἀλλέως θὰ μαλλώσωμεν. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὑπάρχη κάτω μία κλίνη ἀκόμη. Ὅπως δὲ ἐνοήσατε κάλλιον τὸν χαρακτῆρα ἐν γένει τῶν αἰσθημάτων μου ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας τὴν δῆλωσίν μου ταύτην: ἀγαπῶ πᾶν ὅ,τι ὠραῖον.

Διὰ τῶν λόγων τούτων τὸν ἀπέπεμπεν.

Ὁ Γκιδάλ δὲν διεμαρτυρήθη. Κατῆλθε τὴν μακρὰν χαλκίνην κλίμακα τὴν ἀπολήγουσαν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κυκλοτερῆ θάλαμον, περίξ τοῦ ὁποίου εὕρισκοντο οἱ κοιτανίσκοι.

Καὶ ἡ Λευκὴ μείνασα μόνη ἐστράφη ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς ἀνατολάς, μὴ προσπα-

θοῦσα πλέον νὰ καταστείλῃ τὰ δάκρυα, ἅτινα ἔρρεον ἡρέμα ἐπὶ τῶν παρεῶν τῆς.

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα ἤδη ἀνέτελλεν. Ἡ γῆ ἀπέσειε τὸν πέπλον τοῦ ὕπνου. Μακρὰ ζῶναι ὀμίχλης διασχιζόμεναι εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων ἀφινον νὰ διαφαίνωνται πράσινα τὰ φυλλώματα τῆς ἀλόης, τῶν φοινίκων, τῶν ἐλαιῶν καὶ τῶν ροδοδάφνων, νὰ διακρίνωνται οἰοεὶ πυριφλεγεῖς αἱ στέγαι, τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ναῶν ἐπίχρσοι σταυροὶ ὑπὸ τὸ πρῶτον τοῦ ἡλίου μεδίαμα. Ἡ θαλαμηγὸς ἔπλεεν ὡς κύκνος ἐπὶ τῶν κυανίζόντων ὑδάτων καὶ ἡ σκηνογραφία περιεβάλλετο πάντα τὰ λαμπρὰ χρώματα μαγικοῦ θαύματος.

Παράλια θελκτικὰ, ἀκτὴ μεμυρωμένη ἔνθα ἡ εὐμένεια τοῦ οὐρανοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐπιζήσῃ μέρος τοῦ παραδείσου, ἔνθα ὁ ἀνθρώπος ἀναπνέει ἀγνωστον μέθην, ἔνθα ἡ καρδία πάλλει παραδόξως αἰσθανομένη δονήσεις, ἔνθα ὁ λογισμὸς σταματᾷ ἐκ φόβου μήπως παύσῃ τὸ ὄνειρον, θέατρον ἀπαράμιλλον, ὅπου ἡ φύσις φαίνεται θέλουσα νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν πόθον τῆς μακρινῆς Ἀνατολῆς εἰς τὰς ψυχρὰς ζώνας τοῦ Βορρᾶ διατὶ δὲν ἐπλάσθητε εἰμὴ διὰ τὴν διαμονὴν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν παθῶν του, διὰ τὸ ἀνέφικτον τῶν πόθων του;

Ὅτε τὸ ἐλαφρὸν σκάφος προσεγγίσαν ἔτι μάλλον εἰς τὴν ἀκτὴν ἔκαμψε τὸ ἀκρωτήριον τῶν Ἀντιβῶν καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸν κόλπον τῆς Ναπούλης παραπλέον τὴν Ἀγίαν Μαργαρίταν, ὅτε οἱ προέχοντες βράχοι τῆς Γαρούπης ἐξηφανίσθησαν ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως, ἡ Λευκὴ δὲν ἠκούσε τὸ βῆμα τῆς μητρὸς τῆς καὶ τὸ τῶν φίλων τῆς, αἵτινες ἀνῆρχοντο εἰς τὸ κατὰστρωμα. Ἰστατο ἀκίνητος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντοτε προσηλωμένους ἐπὶ τινος μέλανος σημείου, ἐξαφανισθέντος ἤδη, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου διέβλεπεν ἀκόμη τὴν θέσιν ἐν τῇ λευκῇ γραμμῇ τοῦ ὀρίζοντος.

Γ'

Ἡ μοῖρα τοῦ στόλου εἶχεν ἐκπλεύσει ἐκ Βιλλαφράγκας. Ἐνεφανίσθη ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀλγερίας καὶ τῆς Τύνιδος, εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς Κορσικὴν. Ὁ Φριδερίκος Πλεμόν δὲν τὴν παρηκολούθησεν.

Τὴν μεθεπομένην τοῦ χοροῦ ἡμέραν διὰ διατάγματος τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας διαορίσθη διοικητῆς τοῦ Τορπιλλοβόλου 29.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη τότε ἐφευρεθῆ τὸ κυλινδρικὸν ἐν σχήματι σιγάρου τορπιλλοβόλον, κεκλεισμένον καὶ περιεκαλυμμένον πανταχόθεν, ἐφωδιασμένον διὰ τοῦ σωλῆνος τοῦ ἐξακοντιζόντος τὴν τορπίλλην ἦτο τὸ ἀτελές, ἀλλ' εὐθαρσὲς σκάφος, ὅπερ κατέφερε τὸ ἴδιον τὴν φοβερὰν ἐκκρηκτικὴν μηχανὴν μέχρι τῶν ὑφάλων τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου.

Ἐν τούτοις τὸ διοικούμενον παρὰ τοῦ Πλεμόν τορπιλλοβόλου ἦτο νεωτάτης κα-

τασκευής και διὰ πρώτην φοράν ἐμελλε νὰ πλεύσῃ. Οἱ ἀνώτεροί του, οἵτινες ἐγίνωσκον καλῶς τὴν ἀξίαν του, εἶχον συστήσει τὸν Φριδερίκον διὰ τὰ πρῶτα πειράματα. «Μὲ αὐτὸν τὸν νέον, εἶχεν εἶπει ὁ ὑποναύαρχος διοικητὴς τῆς μοίρας, δυναμέθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἔχωμεν πληροφορίας σοβαρὰς καὶ πειράματα μαθηματικῶς ἀκριβῆ».

Ὁ ὑποπλοίαρχος λοιπὸν ἀπῆλθεν εἰς Τουλόνα ἀποκαρετίσας τοὺς ἀνωτέρους καὶ τοὺς ὀμοβάθμους του. Ἦδη ἦτο ἀνεξάρτητος. Ἐπὶ τοῦ μικροῦ σιδηροῦ ἐκείνου σκάφους ἐξουσιάζων ἦτο κύριος τῆς ζωῆς δέκα ἀνδρῶν. Δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτὸς οἶος ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ βίου, ἔνθα ἡ κίνησις, οἱ χειρισμοί, τὰ γυμνάσια, ἡ διανοητικὴ καὶ σωματικὴ ἐργασία ἀντισταθμίζουσι τὴν δυνατὴν ἐξόδευσιν τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, ἔνθα ἡ εὐθύνη τῶν δευτερευόντων καλύπτεται ὑπὸ τῆς τῶν ἀνωτέρων των. Ἐκεῖ ἀπεναντίας μία μόνη κεφαλὴ ὄφειλε νὰ περιλαμβάνῃ τὰς μερίμνας δέκα ὑπάρξεων, ν' ἀναλαμβάνῃ πᾶσαν φροντίδα καὶ πᾶσαν πρόνοιαν. Ἡ ἀνάπαυσις, καὶ προσωρινῶς ἔστω, δὲν παρείχετο αὐτῷ εἰμὴ μετὰ τὸ πέρασ τῆς δοκιμασίας.

Ὁ Πλεμὸν ἐγίνωσκε πάντα ταῦτα. Καὶ ἐν τούτοις ἀπέναντι τοῦ προβλήματος ἐκείνου τῶν καθηκόντων τοῦ ἐπαγγέλματός του δὲν ἐδίστασεν. Ψυχὴ σιδηρᾶ ἀπητεῖτο διὰ τὸ σιδηροῦν σῶμα. Διὸ ἐδέχθη αὐτὸς νὰ γείνη ἡ ψυχὴ τοῦ Τορπιλλοβόλου 29.

Ἄλλως τε ὑπῆρχε καὶ ἕτερος λόγος ὑπαγορεύων τὴν τοιαύτην ἐκλογὴν.

Ὁ Φριδερίκος ἤρᾶτο.

Εἰκοσιεπταέτης τὴν ἡλικίαν, μὴ ἔχων ἄλλην περιουσίαν ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ του καὶ ἄλλην οἰκογένειαν ἐκτὸς τῆς μητρὸς του, χήρας ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀφιέρωσιν τὸν βίον του ὑπὲρ τῆς μητρὸς του καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του. Εἰς τοιαύτην καρδίαν ὁ ἔρωσ ἐκρηγνύμενος ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ πάσης αὐτῆς τὰς ἴνας συνετριβὴ ὄμως κατὰ τῆς ἀρρήκτου αὐτοῦ θελήσεως. Ὁ Φριδερίκος ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὸν λογισμὸν του ἢ θέλησε ν' ἀπαγορεύσῃ καὶ αὐτὰς τὰς ἀναμνήσεις του. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ ἀναμνήσις δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν. Ἐν τούτοις ἐκ τῆς αἰφνιδίου ἐκείνης προσβολῆς ὁ νέος ἐξῆλθεν ἐσωτερικῶς μόνον τετραυματισμένος. Οὐδὲν ἐξωτερικὸν σημεῖον ἀπεκάλυπτε τὴν ὀδύνην, ἣτις ἦτο ἐμπεπηγμένη ὡς ἐγχειρίδιον εἰς τὰ μυχαιάτα τῆς καρδίας του. Κατέστη μόνον σοβαρώτερος καὶ τὸ μειδίημα, ὅπερ οὐχὶ συχνάκις ἀνέτελλεν ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἐγένετο σπανιώτερον.

Τὸ γεγονός ἐπῆλθεν αἰφνιδίως, ἀπροόπτως, ἄνευ προδρόμων, πέραν ἐκεῖ, εἰς Βιλλαφράγκαν, τὴν νύκτα τοῦ χοροῦ, κατὰ τὴν διάβασιν θελκτικῆς νεάνιδος δεκαεπταετίδος, λευκῆς ὡς τὸ ὄνομά της, ἀπαστραπτούσης ἐκ νεότητος καὶ ἐκ ζωηρᾶς ἀμεριμνησίας. Ἀσυνειδήτως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κἄν τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν,

ἡ νεανὶς κατέκτησε τὴν καρδίαν του καὶ τὸν λογισμὸν του. Αὐτὸς, ἀφέτερου, οὐδὲν ἔπραξεν ὅπως προσεγγίσῃ εἰς αὐτήν. Ἐκ διακεκομμένων φράσεων συνδιαλέξεων, γινομένων περὶ αὐτοῦ, ἔμαθεν ὅτι ἐκαλεῖτο Λευκὴ Διλλιέρ, ὅτι ἦτο θυγάτηρ ἑνὸς πρώην νομαρχιακοῦ συμβούλου καὶ μητρὸς Ἰταλίδος, ὡραίας εἰσέτι, ἣτις ἐκαλεῖτο οἰκείως Βιάγκας, ὅτι εἶχε προῖκα ἑνὸς ἑκατομμυρίου, καὶ ὅτι κατόκει ἐκ περιτροπῆς εἰς Νίκαιαν καὶ εἰς Παρισίους.

Διὸ δὲν ἐμελλε πλέον νὰ τὴν ἐπανιδῇ. Δὲν ὑπῆρχε πιθανότης ὅτι ἐμελλε νὰ συναντήσῃ καὶ αὐθις εἰς τὸν δρόμον του τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην πλουσίαν νεάνίδα. Ὁθεν ὁ Πλεμὸν ἀφωσιώθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ ἔργον του, ἐπιθυμῶν μόνον νὰ γείνη ὀνομαστός, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἡ μόνη φιλοδοξία ἡ ἐπιτετραμμένη εἰς τοὺς πτωχοῦς, ὁσάκις αὕτη δὲν εἶνε βλαβερὰ εἰς τοὺς ὁμοίους των, οὐδὲ εἰς τὴν πατρίδα.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Β'

Δὲν εἶχον εἰσέτι διέλθει τὴν γέφυραν Ἄσινερ καὶ ὁ νεαρὸς μαθητὴς ἦτο ἤδη στενὸς φίλος τῆς ὑπ' αὐτοῦ διασωθείσης ὡραίας κόρης. Εἶχε μάθει τὸ ὄνομά της — Ἐλένη Ρεννεφόρ — τὴν ἡλικίαν της — ἔξ καὶ ἡμίσεος ἐτῶν — καὶ ὅτι κατόκει ἐκεῖ κάτω εἰς ὡραίαν οἰκίαν, μεταξὺ πολλῶν ἀνθέων.

— Ἐχεις πατέρα;

— Βεβαίως ἔχω πατέρα, ὅπου διαβάζει ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν βιβλίον.

— Ἐχεις ἀδελφούς, ἀδελφάς;

— Ὅχι ἔχω ὅμως ἕνα σκυλί, ποῦ τὸ λέγουσιν Πομπήϊον καὶ μετὰ τὸ ὅποιον παίζω τὸν κρυφτόν. Θὰ παίξῃς καὶ σύ, ἀλλ' ὄχι ἀπόψε με πονεῖ τὸ γόνατο.

— Μόνον ἔξ ἐτῶν καὶ ἡμίσεος εἶσαι; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Μαυρίκιος.

— Μόνον ἀλήθεια, μαμμά; εἶπεν ἡ Ἐλένη.

Ἡ κυρία Ρεννεφόρ, ἔχουσα τὸ πρόσωπον κεκρυμμένον διὰ τοῦ μανδηλίου της, ἔκλειεν ἡσύχως, ὁ δὲ Μαυρίκιος, καθισχυχάσας ἐκ τῆς ἡρέμου ἐκείνης ἐκδηλώσεως, ἠσθάνετο ἑαυτὸν μᾶλλον νῦχαριστήμενον. Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς κόρης, ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπόν της, ἰδοῦσα δὲ τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς θυγατρὸς της καθήμενον συνταξιδιώτην, ἐφάνη πως ἐκπληττομένη. Εἶτα δέ, ὡς ἐὰν ἐπανῆλθεν

αὐτῇ ἡ μνήμη, τὸ πρόσωπόν της ἐπραῦνθη καὶ ἡ διάνοια, ὡς ὁ ἐξερχόμενος ὀπισθεν τῶν νεφῶν ἥλιος, ἐφώτισε στιγμιαίως τὸ μέτωπόν της. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της, ἐφ' ὧν διεκρίνοντο ἔγνη προῶως ἐκλιπούσης καλλονῆς, ἀνέλαβον παραχρῆμα ἀρρήτως θλιβερὰν ἀδημονίας ἔκφρασιν. Ἀνεγινώσκετο ἐπ' αὐτῶν τὸ ὕστατον χαῖρε, βεβαίως ἀσυνειδήτως, πρὸς πᾶν ὃ, τι ὑπάρχει πολυτιμώτατον ἐν τῷ βίῳ. Ἔσυρε τὴν παιδίσκην εἰς τὴν ἀγκάλην της, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ φιλημάτων καὶ μετὰ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ ξενικὴν προφορὰν εἶπε πρὸς αὐτήν:

— Ἡσπάσθης τὸν φίλον σου, Ἐλένη; Πρέπει νὰ τον ἀγαπᾷς πολὺ, διότι, χωρὶς αὐτόν, θ' ἀπέθνησκεις!

Ἡ μικρὰ, ὀρμεμφύτως συγκινηθεῖσα, ἀνεπλήρωσεν εὐγενῶς τὴν ἔλλειψίν της. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὁ σιδηροδρομικὸς συρμὸς ἔστη πρὸ σταθμοῦ, κεκρυμμένου ἐντὸς δύο φρακτῶν. Ἦτο ὁ Οἶκος-Λαφίτ.

Ὁ Μαυρίκιος ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, διότι εἶχεν ἐκπληρώσει τὸ μᾶλλον ἐπικίνδυνον, ἐὰν μὴ τὸ λυπηρότερον, μέρος τῆς ἐντολῆς του. Ὅπως δῆποτε, ὁ φάκελλος, ὃν ἔφερον εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐβάρυνεν αὐτὸν μεγάλως ἔπαλθεν ἡ καρδία του, συλλογιζομένου, ὅτι ἐμελλε νὰ δώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην πρὸς τὸν σύζυγον τῆς ἀσθενοῦς.

— Δυστυχῆ κυρίε Ρεννεφόρ! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Εἶθε ἡ ἀπρόοπτος εἰδήσις νὰ μὴ ἀποβῇ αὐτῷ ἀπαισία!

Ἡ μικρὰ Ἐλένη ἀπολύτως δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ, διότι τὸ γόνα αὐτῆς εἶχεν ἐξογκωθῆ, ὥστε ἐδέησε νὰ τὴν θέσωσιν ἐφ' ἀμάξης, ὅπως μετενεγκῶσιν αὐτὴν μέχρι τῆς κατοικίας της.

Ἀπὸ τοῦ ἐκ γύψου ἐσιτισμένου κιγκλιδωτοῦ διεκρίνετο κηπαρίον, πλήρες δενδρυλλίων καὶ ἀνθέων. Δεξιᾶ, ὑπὸ πλάτανον, ὑπῆρχον τινὰ ἀγροτικὰ ἐδώλια καὶ τράπεζα, ἐφ' ἧς πολλὰ βιβλία. Εἰς τὸ βάθος τοῦ κηπαρίου ἦτο ἐκτισμένος ὁ λευκὸς οἰκίσκος, εἰς δὲ ἀνήρχοντο δι' ἐξωτερικῆς κλίμακος ἐξ ὀλίγων βαθμίδων, εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς ὁποίας ὁ Πομπήϊος ἐκοιμάτο μετὰ τὸ ρύγχος μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν του. Εἰς ἐν δὲ τῶν παραθύρων τῆς πρώτης ὀροφῆς ἐφαίνετο πολίθριξ κεφαλὴ, κεκλιμένη εἰς ἐργασίαν.

Ἦτο ὁ κύριος Ρεννεφόρ, ὅστις πρὸ πενταετίας ἐβίου ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ, ἀσχολούμενος τὸν πλεῖστον χρόνον εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ μεγάλου ἔργου του περὶ τῶν μεταναστεύσεων τῆς τέχνης.

— Εἶναι ὡραῖον ἔργον — ἔλεγε θλιβερῶς πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν ὀλίγους γνωρίμους. Ἀλλὰ θὰ κατορθώσω νὰ το δημοσιεύσω; Ὑπῆρξα ἥμιστα τυχηρὸς εἰς τὴν ζωὴν μου.

Φοβερὸν μυστήριον τοῦ πεπρωμένου! Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, καταδιωκόμενοι ἀπὸ τῆς κοιτίδος μέχρι τοῦ τάφου, καταδικασμένοι νὰ βλέπωσι μαραινόμενον πᾶν ἄνθος, τὸ ὅποιον θίγουσιν! Ἡ θρη-

σκεία, ἡ φιλοσοφία, τὸ θάρρος παραινῶ-
σιν ἡμᾶς νὰ μὴ πιστεῦωμεν εἰς τὸ πεπρω-
μένον. Καὶ ὁμως!

Καὶ ὁμως ὁ κύριος Ρεννεφῶρ, ἐπιστή-
μων, ἐργάτης ἀκάματος, καρδία γενναία,
ὕψηλὴ διάνοια, ἐγήρασκεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ
καὶ ἐν οἰκονομικαῖς δυσχεραῖαις, μετὰ μα-
κρὸν καὶ κοπιῶδες στάδιον ἐν τῇ προξεν-
ικῇ ὑπηρεσίᾳ. Καὶ εἰς τίνα προξενεῖα!
Εἰς τὰς κινδυνωδεστέρας, τὰς ἀπωτέρας
καὶ ἀνθυγιεινοτέρας θέσεις. Εἶχε τόσον
ἀπογοητευθῆ ἐκ τοῦ σταδίου, ὥστε, ἐν ἡ-
λικίᾳ τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ἀ-
φοῦ ἔπαιξε καὶ τὸ τελευταῖον παιγιό-
χαρτόν του ἐπὶ τοῦ πρασίνου τάπητος
τῆς ἐλπίδος, νυμφευθεὶς ὠραιότατην καὶ
νέαν ξένην ἐδέησε νὰ παραιτηθῆ σταδίου,
τοῦ ὁποίου τὸ βᾶρος ἐγένετο ἀνώτερον
τῶν δυνάμεών του.

Ἡμέραν τινὰ ἀφίκετο εἰς τὸν Οἶκον
Λαφίτ — Κύριος οἶδε διατί μᾶλλον ἐκεῖ
ἢ ἀλλαχοῦ — ὅπως διέληθ' ἄχρι τοῦ
θανάτου τοῦ ἀπομένοντα αὐτῷ ἔτη. Ἀπὸ
τῶν μακρῶν περιπλανήσεών του ἀπέφερε
μικρὰν περιουσίαν, νεωτέραν αὐτοῦ καὶ
ἀρκετὰ ὠραίαν σύζυγον, εἰ καὶ φιλάσθε-
νον, διετῆ θυγατέρα καὶ τὸ διὰ τὴν συγ-
γραφὴν τοῦ ἔργου τοῦ ἀπαιτούμενον ὑλι-
κόν.

Εἰς τὴν νέαν διαμονὴν του, ἦν ἐπί-
στευεν ὡς μέλλουσαν νὰ ἦναι ἡ τελευταία
του, ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς πεπαιδευμένον
καὶ παραδόξον ἄνθρωπον. Ἀπεκάλουν δ'
αὐτὸν «ὁ κύριος πρόξενος», διότι εἶχε δια-
τηρήσει τρόπους διπλωματικούς, ἐπιφυ-
λακτικούς καὶ ψυχρούς. Μάλιστα ἡ ἐπι-
μονὴ τῆς ἀτυχίας του εἶχε προσδώσει αὐ-
τῷ ποιάν τινα δειλὴν αἰδῶ, τὴν συστο-
λὴν ἐκείνην τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες θεω-
ροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς προωρισμένους νὰ μὴ
δύνανται νὰ θίξωσι τι, χωρὶς νὰ φέρωσι
βλάβην. Ἐπὶ τέλους, μεταξύ τῶν γειτό-
νων εἶχε συνδέσει τινὰς γνωριμίας, ἀλλ'
οὐχὶ φιλίας.

Ἰδὼν τὴν φέρουσαν τὴν σύζυγον καὶ τὴν
θυγατέραν του ἄμαξαν, ἀγνωστον εἰς αὐ-
τὸν πολυτέλειαν, ὁ κύριος Ρεννεφῶρ ἐσκέ-
φη ἀμέσως ὅτι δυστύχημα συνέβη, μάλ-
ιστα δὲ σχεδὸν ἐξεπλάγη, μαθὼν ὅτι τὸ
πᾶν περιωρίζετο εἰς ἀπλὴν ἐκδορὰν τοῦ
γόνατος τῆς θυγατρὸς του. Ὁ δυστυχὴς!
Δὲν ἐγίνωσκεν ἀκόμη τί τὸν περιέμενεν!
Ὁ Μαυρίκιος ἀφηγήθη τὰ συμβάντα μὲ
τὸ ἐρύθημα τῆς μετριοφροσύνης καὶ τοῦ
ψεύδους εἰς τὸ μέτωπον, διότι ἡγάπα ἤδη
πρὸ παντός τὴν ἀλήθειαν, ἐπίσης δὲ τῷ
ἀπήρσκει νὰ λαλῆ ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Ἄγνω-
στον εἶναι ἐὰν διωρθώθη ἐκ τῶν δύο τού-
των ἐλαττωμάτων, ἀλλὰ, ὡς θέλομεν ἴδει
κατωτέρω, διετήρησεν αὐτὰ ἐπὶ μακρὸν
χρόνον.

— Ἀγαπητὲ κύριε — εἶπεν ὁ κύριος
Ρεννεφῶρ, ἀφοῦ ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγα-
τηρ του ἀπῆλθον — πῶς ὀνομάζεσθε;

— Μαυρίκιος Βιλφερῶν — ἀπεκρίθη ὁ
νεανίας, ὠχριάσας, διότι ἠσθάνετο ἐγγί-
ζουσαν τὴν ἀπαισίαν στιγμὴν.

— Βιλφερῶν! Μήπως τυχὸν εἴσθε ὁ
οἶός τοῦ ἱατροῦ;

— Ναί, κύριε· γνωρίζετε τὸν πατέρα
μου;

— Τὸν γνωρίζουσιν ὅλοι ἐξ ὀνόματος
καὶ φήμης, νεαρέ μου φίλε. Εἶναι ἱκανό-
τατος ἀνὴρ, ἐὰν δ' ἡ σύζυγός μου προσεῖ-
χεν εἰς τοὺς λόγους μου, θὰ τὸν συνεβου-
λεύετο πρὸ πολλοῦ.

— Τὸν συνεβουλευθῆ σήμερον. Δὲν μ'
ἔφερεν ἡ τύχη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀ-
βρης, ὅτε ἡ μικρὰ θυγάτηρ σας ἐκινδύνευ-
σεν. Εὐρισκόμην ἐκεῖ κατὰ θέλησιν τοῦ
πατρὸς μου, ὅστις μὲ εἶχε διατάξει νὰ
παρακολουθῆσω τὴν κυρίαν Ρεννεφῶρ καὶ
νὰ ἐγχειρίσω τοῦτο πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Ὁ πρόξενος ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ
περιέστρεψεν αὐτὴν ὀλίγον εἰς τὰς χεῖρας
του. Ἐκεῖνος ὁ φάκελλος — ἦτο βέβαιος —
περιέκλειεν ἐν δυστύχημα. Ἄλλ' ὅποτον;
Ἄ! ἐὰν ἦτο δυνατόν, σεβόμενοι τὴν
σφραγίδα, ν' ἀφίνομεν διὰ παντός κεκλει-
σμένην τὴν θλίψιν ὑπ' αὐτὴν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νεανίας, σπεύσατε ν'
ἀναγνώσητε ἐφ' ὅσον εἴσθε μόνος.

Ἰδοὺ τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή.

«Τὸ ἔλθῃν νὰ μὲ συμβουλευθῆ πρόσωπον ἔχει
προσβληθῆ ἀπὸ τινος χρόνου ἐξ ἐγκεφαλικῆς ἀτα-
ξίας, τῆς ὁποίας, ἀνευ ἐτέρων πληροφοριῶν, δὲν
δύναμαι νὰ ὀρίσω τὴν φύσιν καὶ τὰ αἷτια. Τοῦτο
μόνον εἶναι βέβαιον, ὅτι τὸ μέχρι σήμερον ὑπνώ-
τον πάθημα ἀπειλεῖ νὰ ἐκραγῆ ἀπὸ ἡμέρας εἰς
ἡμέραν καὶ ἴσως ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν. Ἡ τοιαύτη
ἐκρηξις δύναται νὰ προσλάβῃ ἐκινδυνωδεστέ-
την μορφήν οὐ μόνον διὰ τὴν ἀσθενῆ, ἀλλὰ καὶ
διὰ τὰ πλησιάζοντα αὐτὴν πρόσωπα. Ἰδίως δὲ
διὰ τὴν θυγατέρα της. Ἐχω λοιπὸν τὸ καθήκον,
ἐπιφλαστούμενος νὰ προῶ εἰς σπουδαιοτέραν ἐ-
ξέτασιν, ἐὰν ζητηθῶ, νὰ καταστήσω γνωστὸν τῷ
ἐνδιαφερομένῳ τὸ κρίσιμον τῆς περιστάσεως. Ἀν-
στηροτάτη ἐποπτεία εἶναι ἀπὸ τοῦδε ἀναγκαία».

— Δυστυχὴς σύζυγέ μου! εἶπεν ὁ κύ-
ριος Ρεννεφῶρ μετ' αὐταπαρνήσεως, ἐκπλη-
ξάσης τὸν Μαυρίκιον, ὅστις περιέμενε νὰ
ἴδῃ τὴν σύζυγον ἀπηλπισμένον. Μοὶ ἔλεγε πάν-
τοτε διὰ τὰ νεῦρά της! Εἰκοσάκις παρε-
κάλεσα αὐτὴν ματαιῶς νὰ συμβουλευθῆ
ἱατρόν. Σήμερον, χωρὶς οὐδένα νὰ εἰδο-
ποιήσῃ, ἀπῆλθεν ἐπὶ τινι προφάσει εἰς
Παρίσιους, ὅπου δὲν μετέβαινε οὐδὲ τρεῖς
τοῦ ἔτους. Καὶ μετέβη νὰ συμβουλευθῆ
κρυφίως τὸν πατέρα σας... Θεέ μου! δὲν
σᾶς φαίνεται καὶ τοῦτο φοβερόν σύμ-
πτωμα!

Ὁ Μαυρίκιος μόνον ν' ἀπέληθ' πλέον ἐ-
σκέπτετο, ἀπῆντησε δὲ δι' ἀναζητήσεως
τὴν θύραν διὰ τοῦ βλέμματος, προσθεῖς:

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι ὁ πατήρ μου ἐλαν-
θᾶσθη. Ὡς πρὸς με, θὰ ἤμην ἀδιακρίτος,
ἐὰν παρέμενον περισσότερο, ἐπομένως ἐ-
πιτρέψατέ μοι...

— Ἐπεθύμου νὰ ὑποδεθῶ ὑμᾶς καλ-
λίτερον, γενναῖέ μου νέε, καὶ νὰ σᾶς εὐ-
χαριστήσω καταλλήλοτερον διὰ τὴν σω-
τηρίαν τῆς ζωῆς τῆς ἀγαπητῆς ἐκείνης
παιδείας — εἶπε μετὰ συγκεκινημένης
καὶ ὑποτρεμούσης φωνῆς ὁ κύριος Ρεννε-
φῶρ — πλὴν, πρὸ παντός, ὀφείλω νὰ με-
ριμνήσω περὶ τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς
μου. Ἐπιστρέψατε, λοιπὸν, ὅτι τάχιον
εἰς Παρίσιους καὶ ὀρκισθητέ μοι ὅτι αὐ-
ριον ὁ ἱατρός θὰ εἶναι ἐνταῦθα.

— Θεωρεῖτε βεβαίαν, εἶπεν ὁ Μαυρί-
κιος, ὅστις θὰ ἔδιδεν οἶον δήποτε ὄρκον,
ἢν' ἀπέληθ' ἐλεύθερος, τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ
πατρὸς μου. Ὑπόσχομαι ἄντ' αὐτοῦ.

Ἀπῆλθε δ' εὐτυχέστατος, ὅτι ἐξεπλή-
ρωσε τὴν δυσχερεστάτην ἐντολήν του.
Ἀπέθνησκε τῆς πείνης· εἰς ἡλικίαν δε-
κατεσσάρων ἐτῶν, ὅλαι αἱ συγκινήσεις
ἀνοίγουσι τὴν ὄρεξιν.

Τὴν ἐπομένην Πέμπτην, ὁ ἱατρός Βιλ-
φερῶν εἶπε τῷ υἱῷ του:

— Ἡ μικρὰ Ρεννεφῶρ ζητεῖ τὸν σω-
τηρὰ της. Τῇ ὑπεσχέθη τὴν ἐπίσκεψίν
σου σήμερον.

— Καὶ ἡ μήτηρ;

— Ὡ! ἡ μήτηρ!...

Ὁ Βιλφερῶν δὲν προσέθηκε λέξιν, ἀλλ'
ἡ κίνησις τῶν ὄφρεϊῶν, δι' ἧς συνώδευσε
τὴν ἐπιφώνησίν του, ἐσήμαινε καταδίκην.

Ὁ Μαυρίκιος εὗρε τὴν μικρὰν φίλην
του ἐν τῷ κήπῳ, ἐξηπλωμένην ἐπὶ μα-
κροῦ καθίσματος ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς πλα-
τάνου. Παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς καὶ ἐφ' ἐ-
τέρου ἐδωλίου ἐκάθητο σοβαρῶς ὁ Πομπή-
σιος, φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς νυκτικὸν
σκοῦφον, ἐπὶ τῆς ράχεως λευκὴν νυκτικὴν
καὶ ἐπὶ τοῦ ρύγχους ὀμματουάλια, ἐφαί-
νετο δὲ μελαγχολικὸς ὑπὸ τὴν ἀποσκευὴν
ἐκείνην γραιῖας γυναικὸς.

— Ἰδὲ πόσον εἶναι κωμικός! ἀνεκράξεν
ἡ παιδίσκη πρὶν ἢ ὁ φίλος της κλείσῃ τὸ
κιγκλιδῶμα. Πομπήσιε! ποῖός σ' ἔμαθε νὰ
ζύνεσαι ἐμπρὸς εἰς τὸν κόσμον;

— Πῶς πηγαίνει τὸ γόνυ; ἠρώτησεν
ὁ Μαυρίκιος, ἀφοῦ λίαν εὐγενῶς ἐπλήρωσε
τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ του πρὸς τὸν
κύνα.

— Κάκιστα· εἶναι κατάμαυρον· ἰδέ το.

— Δὲν ἔμπορεῖς ἀκόμη νὰ περιπατήσης;

— Ὅχι καὶ δι' αὐτὸ ἐνοχλοῦμαι, ἀφοῦ
μάλιστα δὲν μ' ἀφίνομεν νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω
τὴν μαμμά μου, ὅπου εἶναι κληνῆρης.

— Καὶ ὁ μπαμπάς σου;

— Διαβάζει πάντοτε καὶ κλαίει. Θὰ
μείνεις πολὺ μαζύ μου;

— Ὅσον θέλεις.

— Ὡ! τότε μένε ἕως τὸ βράδυ. Κά-
θισε τώρα καὶ ἔκδυσε τὸν Πομπήσιον.

— Ἰδοὺ, ἔγινε. Καὶ τώρα;

— Θὰ μου διηγηθῆς ἱστορίαν, ἀφοῦ
δὲν ἔμποροῦμεν νὰ τρέξωμεν.

— Ὅχι! ἱστορίας. Εἰς τὸ γυμνάσιον
δὲν μαθάνομεν πολλὰς, ὅπου νὰ ἐνδια-
φέρουν τὰ κορίτσια. Ἀλλὰ, διὰ νὰ σ' εὐ-
χαριστήσω, θὰ διηγηθῶ μίαν.

Ἡ ἀφήγησις τοῦ Μαυρικίου εἶχεν ἐξα-
χθῆ ἐκ τοῦ Ὀμήρου. Εἰς ἐκείνους τοὺς
χρόνους, οἱ σπουδασταὶ τὸν ἀνεγίνωσκον
ἀκόμη! Μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς, ἡ κόρη
ἀνεκράξε, χειροκροτοῦσα:

— Ἀνδρομάχη! Περιέργον! Ἡ παιδα-
γωγός μου λέγεται Ἀνδρομάχη.

— Καὶ σὺ λέγεις Ἐλένη; Πραγματι-
κῶς παράδοξον. Ἀλλ' ἀληθινὰ, ποῦ ἐγεν-
νήθη;

— Ὡ! μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ
εἰς τὴν Σμύρνην.

— Ἐγεννήθη εἰς τὴν Σμύρνην; Τότε,
λοιπὸν, ἡ ὠραία Ἐλένη θὰ εἶναι ἀνά-

δοχός σου. Μάλιστα και όμοιάσεις.

— "Ω! όχι, απέκρινθη σοβαρώς ή μικρά. Η νοννά μου όνομάζεται θεία Άθηνά.

Ότε οί δύο φίλοι έμελλον ν' άποχωρισθώσιν, ό Μαυρίκιος ήναγκάσθη νά όρκισθής, ότι ήθελεν έπιστρέψει τήν προσεχή Πέμπτην. Άλλ' εκείνην τήν ήμέραν είχε τιμωρηθής και δέν έξήλθε τού γυμνασίου. Τήν μεθεπομένην δέ Πέμπτην έβρεχεν άδιαλείπτως. Άκολούθως έπήλθον αϊ ήμέραι τών άπολυτηρίων έξετάσεων και ό νεανίας, όστις ήτο έργατικώτατος, διήλθε τó μεσάζον χρονικόν διάστημα εις τήν μελέτην. Κατά τās έξετάσεις, έλαβε διάφορα βραβεία και άνεχώρησεν—ήτο ύπεσχημένη άμοιβή—εις Έλβετιάν μετά τής μητρός του. Μετά δέ τούτο, μετέβη εις μικράν περιήγησιν εις τινας έπαρχίας πρós έπίσκεψιν θείων και έξαδέλφων και επί τέλους, εύρισκόμενος τυχαίως εις διασκέδασιν εις τά περίχωρα τού Οίκου-Λαφίτ, άπεσπάσθη μίαν στιγμήν από τών ήδονών έξοχικού συμποσίου, όπως μεταβή και σημάνη τόν κωδωνίσκον τής οικίας τών Ρεννεφώρ.

Η χείρ του όμως, τήν όποιάν ειχεν ύψώσει επί τούτφ, έπανάπεσεν. Οί όφθαλμοί του νεανίου ειχον ίδει ταύτην τήν είδοποίησιν ή μάλλον τούτο τó έπιτύμβιον έπιγράμμα τής εύτυχίας μιās οικογενείας:

Η παρούσα οικία πωλείται.

Πράγματι δ' ή έρημος εκείνη κατοικία, με τά παράθυρα κεκλεισμένα και τόν κήπον άκαλλιέρηγον, όμοιάζε πρós τάφον, όστ' έδέησε νά παρέλθη ήμίσεια ώρα, όπως ό Μαυρίκιος άνακτήσεται τήν φαιδρότητά του.

Γ'

Ό ίατρος Βιλφερών άνέτρεφε τόν υίόν του εις τήν ύπακοήν μετ' αύταρχικής έπιβλητικότητας, αλλά ταύτοχρόνως μετ' άκρας έπεικειάς. Έθετε τήν άρχήν τής ύπακοής μετ' άκάμπτου ένεργητικότητας, κατά δέ τήν έφαρμογήν αύτης άφίετο εις τήν άμοιβαίαν συνεννόησιν και τήν άγαθήν πίστιν τού παιδός, έπαναλαμβάνων αύτφ εύχαρίστως τήν λέξιν, ήτις καθίστησι τούς ανθρώπους άγαθούς: «διορθώνου».

Ό Μαυρίκιος έγίνωσκε κάλλιστα νά διορθούται. Ητο μόλις πενταετής και έδίδασκε τήν όδόν τών καλλιτέρων ζαχαροπλαστειών εις τās έπαρχιώτιδας παιδαγωγούς του.

Βραδύτερον δ' οί εις τó γυμνάσιον συμαθηταί του έλεγον περι αύτου:

— Άδύνατον νά καταληφθής ό Βιλφερών άνέτοιμος. Όταν ήξέυρη ό,τι έρωτάται, άποκρίνεται ως οί λοιποί: «σάκισ όμωσ δέν το ήξέυρει, τότε ό καθηγητής άφαιρεί τά όμματούάλια του, ίνα τόν άκροασθής καλλίτερον.

Δέν έλεγον όμως, διότι τó ήγγόνου, ότι τοιούτος θρίαμβος έλύπει τόν Μαυρίκιον και ότι ούτος, άμα έπανερχόμενος εις τήν οικίαν του, διήρχετο πολλάς ώρας εις τήν

μελέτην τού ζητήματος, τó όποιον προσεποιήθη τήν πρωίαν, ότι έγίνωσκεν. Ητο δίκαιος εις τοιούτον βαθμόν, ώστε θά προύκάλει μάλλον τήν εκ τής τάξεως άποβολήν του ή νά δεχθής άδίκως κακόν βαθμόν, δέν έχαιρε δ' άπ' έναντίας διά καλόν βαθμόν, δοθέντα αύτφ παρά τήν άξίαν του. Ηδιαφέρει εις τούς ύπέρ έαυτού έπαίνους, έάν δέν ήθάνετο έαυτόν άξιον αύτων.

Άφικόμενος εις τήν προσήκουσαν ήλικίαν όπως έμφανισθής εις τήν συναναστροφήν, ούδέν έτερον έπραξεν ή νά κατέλθη εις τήν δευτέραν όροφήν και νά εισέλθη εις τήν αίθουσαν τής ύποδοχής. Άπ' αύτης τής άρχής, ήσθάνθη ζωηρόν αίσθημα κενού. Άπεχώρει νά κατακλιθής εκτός έαυτού, άφού παρευρίσκετο εις τόν θρίαμβόν τινος άνοήτου, βεβαμμένου δι' άλλοτρίου πνεύματος, όστις διέκοπτεν όλην τήν έσπέραν τās συνετας όμιλίαις τεσσάρων ή πέντε εύφών.

Πρós παντός δ' ήσθάνθη ναυτία, ότε, μαθών νά παρατηρή τās γυναίκαις όπισθεν τού συνήθους αύταις προσωπείου, διέκρινεν, ότι πολλάκις έρωτότροπός τις και με τó πρόσωπον έψιμμουθιωμένον γραϊτά ήμαύρου πολλάκις πραγματικήν τινα καλλονήν, συνοδευομένην ύπό καρδιάς άγαθής και τιμίας.

Έσχε μέν τήν τύχην νά μή γίνη μισάνθρωπος ή, ως λέγουσι σήμερα, άπαισιόδοξος, έγένετο όμως άνήρ όρθής κρίσεως και καλής πίστεως, δύσκολος διά τούς άλλους και ίδίως αύστηρός δι' έαυτόν, περιφρονών, πολύ πλέον ή όσον έφαινετο, τās προπαρεσκευασμένας κρίσεις και τās εκ συνήκης εκείνας άρχάς, αίτινες είναι, διά τó ταξείδιον τού βίου, ό,τι είναι διά τά καθ'έκαστην ταξείδια τά εισιτήρια τού Πρακτορείου Κούη με τó έπιβεβλημένον δρομολόγιον.

Ό Μαυρίκιος, άναγορευθείς διδάκτωρ τής ίατρικής εις ήλικίαν είκοσιπέντε έτών, έξεδήλωσε τήν έπιθυμίαν νά καταταχθής εις τó πολεμικόν ναυτικόν.

— Τή άληθεία, ειπεν αύτφ ό πατήρ του, δέν το περιέμενον, στοιχηματίζω δ' ότι έξ όλων τών νέων ίατρών, όστινες περιτρέχουσι τās θαλάσσας, ούδεις θά ύπαρχει, όστις δέν θά έθεώρει έαυτόν τόν εύτυχέστατον τών ανθρώπων, έάν εύρίσκετο εις τήν θέσιν σου.

— Τό πιστεύω: αλλά δέν πρόκειται νά παραχωρήσω τήν θέσιν μου πρós έτερον. Θά μοι έγκαταλείψης αύτήν, τó εύχομαι, όσον δυνατόν βραδύτερον. Έν τφ μεταξύ τούτφ τί θά έπραττον εις Παρισίους; Θά προύτιμάτε νά λέγωσι περι έμού ό,τι περι τού γνωστού ήμιν εκείνου δικηγόρου: «είναι υίός πνευματώδους πατρός»;

Ό Μαυρίκιος όμως δέν ώμολόγει, ότι ή πατρική οικία τφ έφαινετο πολύ μελαγχολική. Διά τās κυριωτέρας πελάτιδας τού ίατρού Βιλφερών ή κρίσις τού 1870 ύπέρχε νόσος πολύ δεινότερα τών παθήσεων, περι ών μετέβαινον νά λάβωσι συμβουλās εις τó μέγαρον τής όδοϋ Λονδίνου. Πολλάι τών πελατιδών ειχον γίνε

αφαντοι, άλλαι δ' έθεραπεύθησαν διά τής ήλικίας ή δέν ειχον τούς αναγκαίους χρηματικούς πόρους, όπως ώσιν άσθενείς. Η φειδωλή δημοκρατία είχε διαδεχθής τήν άφειδη αυτοκρατορίαν, τούτο δ' ένοεί και ό ήδη γεγηρακώς Ποθητός εκ τών όλίγων δώρων, τά όποια έλάμβανεν.

[Έπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Τέσσαρας καιδέκα μήνας διήρκεσεν ή εν τή πατρίδι διαμονή τού θείου παρά τή οικογενεία αύτου, και τó διάστημα τούτο ήρκεσεν ίνα καταναλωθής πάν ό,τι εν τοσούτφ μακρφ χρόνφ συνεκομίσθη μετά πολλής τής φειδούς και στερήσεων μεγάλων: όθεν έγένετο άνάγκη, κατά τά παρά Μικρασιάταις κρατούντα έθιμα, νά επανέλθη εις τήν Κωνσταντινούπολιν, συνομολογήσας δάνειον εκ λιρών τουρκικών δέκα διά τά όδοιπορικά έξοδα, και νά άρχισή πάλιν τόν πρότερον βίον, από τó Α, ως λέγομεν, πρós συντήρησιν έαυτού πε και τής οικογενείας του.

Ό Δημήτριος, πρós πολλού ύπολογίζων τόν δι' αύτόν βραδύτατα παρερχόμενον χρόνον, ειχεν όρίσει καθ' έαυτόν τó προσεχές Έαρ διά τόν νόστον αύτου. Οί άτυχείς Μικρασιάται Έλληνες δέν δύνανται νά ταξιδεύωσιν ως οί άλλοι άλλων μερών εύδαίμονες θνητοί, όταν θέλωσιν. Ιδίως επικίνδυνος είναι ή εις τήν πατρίδα επάνοδος, διότι οί λησται κάλωσ ύπολογίζουσι τά βέβαια κέρδη, άτινα θά προσπαρίζωνται άσφαλώς παρά τών επανερχόμενων εις τά ίδια, δέν διακινδυνεύουσι δέ επί ματαίφ, καταδιώκοντες τούς δι' έργασίαν και πρós εύρεσιν πόρου ζωής εις Κωνσταντινούπολιν ή άλλαχού μεταβαίνοντας. Έχουσι τήν άπαιτουμένην γενναιότητα νά άφίνωσιν ήσύχους τούς εκπατριζομένους, πρῶτον διότι δέν έχουσι νά έλπίζωσι παρ' αύτων μεγάλα πράγματα και έπειτα διότι θά διεφνημίζετο ή ύπαρξις ληστείας και θά ήραιούτο ή τάξις τών εις τās έστίας επανακαμπτόντων. Άλλ' εκτός τής ληστείας, ήτις διηνεκώς μαστίζει τόν δυστυχή εκείνον τόπον, καθίστανται δύσβατοι αϊ όδοί και δυσχερεστάτη ή συγκοινωνία ένεκα τού χειμῶνος, όστις βαρύς και άρκετά έγκαίρως, από τών μέσων τού Οκτωβρίου, ένσκήπτει κατά τήν Μικράν Άσίαν διαρκών μέχρι και τού Απριλίου. Μόνον δις τού έτους, μετά προηγούμενην συνεννόησιν πολλών συνταξείδιωτων εκ τών περιχώρων, δύνανται νά ταξιδεύωσι, τó Φθινόπωρον μετά τήν 14ην Σεπτεμβρίου, έορτήν τής Υψώσεως τού τιμίου Σταυρού, και τó Έαρ, μετά τήν Κυριακήν τού Θωμά, ήτοι άφού έκαστος φάγη μετά

τῆς οικογενείας αὐτοῦ τὸ "Ἅγιον Πάσχα. Οἱ Μικρασιαῖται Ἕλληνες, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι, εὐσεβεῖς καὶ τῶν πατρῶων παραδόσεων πιστοὶ θεματοφύλακες, συνδέουσι οἶαν δῆποτε ὅπως οὖν σπουδαίαν αὐτῶν ἐπιχείρησιν μετὰ τῆς θρησκείας, εὐλαβῶς ἐκάστοτε τὴν ἐξ Ὑψους ἀρωγὴν ἐπικαλοῦμενοι. Καλῶς δὲ ἐκτιμῶντες τὸ πλήρες παντοίων κινδύνων ταξείδιον αὐτῶν, καὶ μεταλαμβάνουσι τῶν ἀχράντων μυστηρίων πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως. Σεβαστὰ ἀληθῶς ἔθιμα, πρὸ αἰῶνων ἀπὸ γενεᾶ εἰς γενεάν κληροδοτούμενα καὶ ἀναλλοιώτως καὶ ἐπιμελῶς, ἀγαθῆ τύχη, τηρούμενα. Ἐὰν διανύσωσιν αἰσίως τὴν κατὰ γῆν ὁδοιπορίαν, εἶναι ἄρα γε ἀσφαλεῖς ὅτι ὁμοίως εὐτυχῶς θὰ διαπεραιώσωσι καὶ τὴν τῆς θαλάσσης; Τὸ μέλλον εἶναι ἀγνωστον· τί δὲ θὰ ἐβλάπτοντο, ἂν, σὺν τοῖς λοιποῖς ἐφοδίοις, ἐλάμβανον καὶ τὸ τῆς θρησκείας ὄλως ἀβαρές, μάλιστα δὲ καὶ κοῦφον καὶ λίαν ἀνακουφιστικόν, διότι ἡ θρησκεία πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπιγείου ἐφοδίου εἶναι χρησιμώτερά, παρηγοροῦσα μὲν ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ ἐνισχύουσα ἐν ταῖς δυστυχίαις τοῦ βίου καὶ διαχέουσα τὴν γαλήνην εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν εὐμερουμένων; Διὰ τί δέ, ἂν ἡ πεπωμένη ὥρα σημάνη κατ' ὁδὸν εἴτε διὰ βιαίου εἴτε καὶ διὰ φυσικοῦ θανάτου, νὰ εὐρεθῆ ἀνέτοιμος, Χριστιανὸς αὐτός, καὶ μάλιστα Ὁρθόδοξος, καὶ νὰ ψοφήσῃ σὺν τῷ σκυλί ἅπανω ἔς τὸ βουνό, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σκέψιν, ἀκοινώνητος; Καὶ ἔπειτα τίνα βλάπτει μία ἰκετήριος ὑπὲρ τοῦ κατευοδίου παράκλησις, κατευθυνομένη εἰς τὸν Πλάστην διὰ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ ἀποδημοῦντος φίλου προσώπου; Δὲν συγκινεῖ καὶ δὲν συνδέει ἀρρηκτότερον τοὺς συγγενικοὺς δεσμοὺς τοιαύτη μέριμνα; Λίαν καλῶς γινώσκω ὅτι ἐν ᾧ χρόνῳ ζῶμεν, εὐρίσκονται πολλοί, οἵτινες θὰ μυκτηρίσωσι τοιαῦτα ἔθιμα, οἷα τὰ τῶν Μικρασιατῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ἐξ ἄλλου, ὅτι θὰ εὐρεθῶσι καὶ πολλοί, πάρα-πολλοὶ μάλιστα εὐτυχῶς, οἵτινες μετ' ἐνδομύχου ἀγαλλιᾶσεως θὰ μακαρίσωσι τοὺς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀδελφοὺς αὐτῶν, δυναμένους ἐν τῇ πκρούσῃ πυρρωνιστικῇ ἐποχῇ νὰ διατηρῶσι τοιαῦτα ἔθιμα, μηδένα μὲν βλάπτοντα, πολλὴν δὲ καὶ τὴν ἀγνότητα τῶν ἡθῶν ἐμφαίνοντα.

Βεβαίως ἐκ τοῦ ἐπειραχθέντος πολιτισμοῦ σὺν ἄλλοις πολλοῖς κακοῖς ἐκληρονομήσαμεν καὶ τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν πρὸς τὰ πάτρια περιφρόνησιν οἱ πολλοί, ἀλλ' οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς ἀπελπιστικὸν βαθμόν, οὐδὲ πάντες· ἴσως διότι οὐδεὶς ἀνθρώπος δύναται νὰ διαπλεύσῃ τὸ πολυκύμαντον τοῦ βίου πέλαγος, χωρὶς τῆς ἀρωγῆς τῆς θρησκείας. Τῶ ὄντι, τίς, ὅσον εὐδαίμων καὶ μακάριος καὶ ἂν νομιζέται, δὲν ἔλαβεν οὐχὶ ἀπαξ τὴν ἀνάγκην νὰ καταφύγῃ ὡς ναυαγὸς εἰς τὸν σωτήριον τῆς θρησκείας λιμένα; Ὅταν βρῶνται κύπτωμεν τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς σιδηρᾶς εἰμαρμένης ἡμῶν, ὅταν ἀνοικτίρμων δάκνη τὴν καρδίαν ἡμῶν ὁ Ἀπελπισμὸς, τίς ἀ-

νυσοῖ τὴν πρώτην καὶ τίς χέει παραμυθίας βάλσαμον ἐπὶ τῶν τραυμάτων τῆς δευτέρας ἢ ἡ θρησκεία; Ὡ! ἔστω ἀπειράκις εὐλογημένη!

*
**

Ὁ Δημήτριος, ὅτε ἀπεβιβάσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἦλθεν ἔχων ἓνα μόνον σκοπόν, νὰ ἐπανεῖλθῃ καὶ αὐθις εἰς τὴν πατρίδα, ἀφ' οὗ κερδήσῃ ὀλίγα χρήματα, ἅτινα νὰ δαπανήσῃ μετὰ τῆς οικογενείας αὐτοῦ ἐν συμμετοχῇ πάντων τῶν φιλάτων. Τοῦτο προτιθέμενος, πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐγκαταστάσεώς του, νὰ προμηθεύηται καὶ νὰ ῥίπτῃ εἰς τὸ βᾶθος τοῦ κιβωτιδίου του διάφορα μικρὰ πράγματα, ἅτινα ἡμέραν τινά, ἅμα τῇ αἰσίᾳ εἰς τὴν γενέθλιον ἐπανάθῃ αὐτοῦ, θὰ τῷ ἐχρησίμευον ὡς δῶρον διὰ τοὺς ὑπάρχοντας καὶ τοὺς μέλλοντας συγγενεῖς αὐτοῦ. Ἡδὴ δέ, συμπληρώσας ἐπιμελῶς πάντα τὰ διὰ τὴν μακράν, ἀλλὰ ποθεινὴν ὁδοιπορίαν ἀναγκαζοῦντα ἐφόδια καὶ ἐκτελέσας ἀνελλιπῶς ἅπαντα τὰ θρησκευτικὰ καὶ κοινωνικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, ἐπεβιβάσθη πλήρης ἐλπίδων καὶ χαρᾶς εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ἐν συνοδείᾳ τῶν συγγενῶν καὶ συμπολιτῶν του, ἐπιφορτισθεὶς κατ' ἐνός ἐκάστου καὶ διὰ μικροῦ δέματος διὰ τὴν οικογένειαν αὐτῶν. Τὸ ἀτμόπλοιον μετὰ τὰς συνήθεις συγκινήσεις τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἀπῆρε διὰ τὴν Μερσίνην τῆς Κιλικίας, ἧτις εἶναι τὸ ἐπίνειον τῶν ἐνδοτέρων χωρῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἔφθασεν αἰσίως μετὰ πενήτημερον πλοῦν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον. Φαιδρὸς ἐπάτησεν ὁ Δημήτριος τὴν ξηρὰν καὶ διανυκτερεύσας ἐν τινι τῶν πολλῶν ἐν Μερσίνῃ *χανίων* μετὰ τῶν συνοδοιπόρων του, λίαν πρῶτὴ τὴν ἐπιούσαν ἀνεχώρησεν ὁμοῦ καὶ ἔφθασε μεθ' ἑξ ὥρων ὁδοιπορίαν εἰς τὴν Ταρσόν, τὴν περιώνυμον πατρίδα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, κατοικουμένην τανῦν ὑπὸ Τούρκων καὶ ἀραβοφάνων Ἑλλήνων, οἵτινες καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελοῦσι τὰς ἀκολουθίας, τοῦ ἐνός χοροῦ ψάλλοντος ἑλληνιστί καὶ τοῦ ἑτέρου ἀραβιστί. Ὁ Δημήτριος δὲν ἠθέλησεν, ὡς οἱ λοιποὶ συμπατριῶται αὐτοῦ, νὰ ἱππεύσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἵπποζυγίου, ἐφ' οὗ ἐφορτώθησαν αἱ ἀποσκευαὶ του, ἀλλ' ἤθελεν ἀναπαυτικώτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν γενέτειραν. Καὶ δικαίως διότι ἄλλως πρὸς τίνα λόγον διήλθε τοσαῦτα ἔτη ἐν στενοχωρίαις καὶ γλισχρότητι; Τίς θὰ ἔβλεπε τὴν ἐλευθεριότητα αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἣ τοσαῦται χιλιάδες ἀνθρώπων, καὶ τί τῷ ἔμελεν ἂν ἡ περιβολὴ αὐτοῦ ἔκαμνεν ἢ ὄχι ἐντύπωσιν εἰς ἀνθρώπους ὄλως ἀγνώστους ἢ ἀδιαφόρους αὐτῷ, περὶ τῶν εὐμενῶν ἢ μὴ κρίσεων τῶν ὁποίων οὐδένα ὀβολὸν ἔδιδεν; Αὐτὸς ἤθελεν ἐν τῷ στενῷ τοῦ χωρίου του κύκλῳ νὰ φανῇ, νὰ δείξῃ ὅτι καὶ αὐτὸς ἔκαμε τόσα χρόνια ἔς τὴν ξενιτείαν, ἤθελεν ἢ μήτηρ του, ἢ ἀδελφὴ του, τὸ χωριὸν του νὰ τὸν καμαρώσῃ, ἤθελε τὰ μετὰ τοσούτων στερησῶν κερ-

δηθέντα χρήματα νὰ τὰ χαρῆ ἔς τὴν πατρίδα του, ὅπου θὰ ἦτο περίβλεπτος καὶ ζηλωτὸς αὐτός, ἐν τῷ μέσῳ τῶν συγγενῶν καὶ γνωρίμων του. Ἐν τῇ ἀχανεῖ Κωνσταντινουπόλει τίς τὸν ἐγνώριζεν; ἐν ᾧ ἐν τῇ πατρίδι του τίς δὲν τὸν ἐγνώριζεν; τίς ἐν τῇ πολυδαίδαλῳ ἐκείνῃ Βαβέλ ἐσκοτίζετο διὰ τόσον μηδαμινὸν ὑποκείμενον; Ἐκ τῆς Ταρσοῦ λοιπὸν ἠγόρασεν ὠραῖον φαί-όχρουν ἵππον ἀντὶ 8 λιρῶν καὶ ἱππεύσας αὐτὸν ἠκολούθει τοὺς συνοδοιπόρους ἐλεύθερο πούλι, χωρὶς νὰ ἦναι συνεσφηνωμένος μετὰ τῷ κιβωτιῷ του ἀφ' ἐνός καὶ τῶν στρωμῶν του ἀφ' ἑτέρου.

*
**

Ἡ συνοδεία, ἀναβάσασα τὸν Ἀντίταυρον καὶ διελθοῦσα τὰς ὀνομαστὰς Κιλικίας Πύλας (*Κιουλέκ-Μπογαζή*), κατήλθεν εἰς εὐρεῖαν πεδιάδα, διασχίζομένην ὑπὸ ποταμοῦ ἡρέμα κυλιομένου πρὸς τὴν Μεσόγειον καὶ κατόπιν διαβάς τὸ *Κίρκ-Γιεσιήτ* (*Σαράντα-Περάσματα*), ποταμὸν οὐχὶ ἀσήμαντον, ὀνομασθέντα οὕτω, διότι ἀναγκάζεται ἕνεκα τοῦ ἐλικοειδοῦς αὐτοῦ νὰ διέλθῃ αὐτὸν πολλάκις ὁ ὁδοιπόρος· τέλος δὲ μετ' ἐπίπνον πορείαν ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ *Δικμέν*, ὑπεράνω τοῦ *Μπασμακτῆ*, καὶ ἐκεῖθεν ἐξ ἀπόπτου ἔβλεπον εἰς τὸ βᾶθος τοῦ ὀρίζοντος μελανομένου τινὰ στίγματα ἐπὶ τῶν ὑπωρειῶν μικρῶν βουνῶν καὶ χλοαζούσας ἐκτάσεις, ὡς ποτε ὁ Μωῦσῆς ἀπὸ τοῦ ὄρους Χωρήθ τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας. Ἡ καρδία πάντων τῶν συνταξιδιωτῶν ἤρξατο βιαιώτερον παλλομένη. Ὁ πόθος τοῦ ἰδεῖν, *δουριά γκιοζοῦ ἰλέ* (μὲ τὰ γῆινα μάτια), κατὰ τουρκικὴν εἰκονικωτάτην ἔκφρασιν, τὴν φίλην γαῖαν ἐπτέρου τὴν φαντασίαν καὶ μακρόθεν, ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐκείνης, ἔβλεπεν ὡς ἐν μαγευτικῷ ὄραματι συνηθροισμένους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ μετ' ἀγωνίας ἀναμένοντας τὴν ἐπάνοδον τοῦ προσφιλοῦς *ξενιτευμένου* των ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πρὸ τοῦ χωρίου λόφου. Ἡθελε νὰ πετάξῃ ὡς πτηνὸν καὶ νὰ ῥιφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀγαπητῆς μητρὸς καὶ τῶν ποθητῶν ἀδελφῶν του, ἀλλ' αἱ πτέρυγες, στερρῶς εἰς τὴν φαντασίαν του προσκεκολλημέναι, δὲν ἀσπασάντο ἵνα κοληθῶσιν ἐπὶ τοῦ βαρέος σώματός του. Ὁ ἵππος, τὸ νοημονέστατον μετὰ τὸν ἐλέφαντα ζῷον τοῦτο, συνεμερίζετο τοὺς πόθους τοῦ ἀγαπητοῦ ἀναβάτου, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ὅμως καὶ νὰ μεταβληθῆ καὶ εἰς Πήγασον· ὅθεν, ἐπελευθέρως τῆς νυκτός, ἠναγκάσθησαν νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐν ὑπαίθρῳ, οὐχὶ δὲ ἐν τῷ τουρκικῷ χωρίῳ *Μπασμακτῆ*, ἵνα ἦναι κατὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας πλησιέστερον τῆς ποθητῆς ἐστίας. Ἐξήπλωσαν τὰ χνοῶδη *χαλιά* των πρὸς κελάρυζον ρυάκιον, ἐπότισαν τὰ κτήνη των οἱ ἀγωγιᾶται καὶ παρεσκευάσθη ἐκ τοῦ προχειροῦ γεῦμά τι, ἐξ οὗ ὁμοῦ μεθ' ὅλην τὴν πεινᾶν των δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φάγωσιν ὅσον ἐχρειάζοντο. Τόσον ἡ χαρὰ, ὅσον καὶ ἡ λύπη ἀφαιρεῖ τὴν ὄρεξιν. Ἀμφοτέρω τὰ συναισθήματα

ταῦτα τόσον εἶναι ἰσχυρά, ὥστε κάμνουσι τὸν ἀνθρώπον, ζῶντα πλέον διὰ τῆς φαντασίας, νὰ λησμονήσῃ πᾶν τὸ ἐπίγειον, καὶ αὐτὰς τὰς μᾶλλον κατεπειγούσας ἀνάγκας, ἀποδιώκουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ὕπνον, ὅστις καὶ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρῃ περιπτώσει ἀνακουφίζει τὰς ἐξητλημένας δυνάμεις ἡμῶν. Οὐδεὶς τῶν συνοδῶν τοῦ Δημητρίου εἶχεν ἀνάγκην τῆς προειδοποιήσεως τῶν ἀγωγιατῶν ὅπως ἐξεγερθῆ τοῦ ὕπνου, διότι οὐδεὶς εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκαστος ἐρρέμβαζε τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸν εὐτυχίαν καὶ παρεθέρει προσηλωμένος τὸν ἀργυρόστικτον οὐράνιον πέπλον καὶ ἠρίθμει τοὺς εἰς τὴν πρώτην τῆς πρωίας πνοὴν σβεννυμένους ἀστέρας. Καὶ οὗτος μὲν ἐφιλοτέχει κατὰ φαντασίαν μνηστὴν καὶ μέλλουσαν σύζυγον, ἄλλοσ τὴν γηραιὰν καὶ πολυπαθῆ μητέρα καὶ τὰς νυμφευθείσας ἀδελφάς του, ἄλλος τὰ μικρὰ ἀδελφάκια του, ἅτινα ἀπὸ βρεφῶν θὰ μετεβλήθησαν ἤδη εἰς παιδιὰ χαροπὰ ἢ καὶ μερικάκια μετὰ τῶν πρώτων ἰούλων τῆς νεαρᾶς ἡλικίας των καὶ ἄλλος τὸ ἀγνωστον αὐτοῦ τέκνον, ὅπερ μετὰ ἐπτάμηνον συμβίωσιν κατέλιπεν ἔμβρυον ἐν τῇ μητρικῇ νηδίῃ καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἠῤῥξανεν ἐν χάριτι καὶ κάλλει ἀναμένον νὰ ἀπολαύσῃ τῶν θωπειῶν τοῦ ἀγνώστου αὐτῷ πατρὸς του, καὶ ἄλλος ἄλλα. Ἐν τοιαύτῃ βέμβῃ διετέλου πάντες, ὅτε ἡ ἐναγωνίως προσδοκωμένη Αὐγὴ ἐφάνη μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀγωνιζομένη νὰ διασχίσῃ τὸν πυκνὸν πέπλον τῆς Νυκτός, πάντες δέ, ὡσεὶ ἐξ ἐλατηρίου ἀοράτου ὡσθέντες, ἀνεπήδησαν ἀπὸ τῶν προχειρῶν αὐτῶν κλινῶν καὶ ἐμάστιζαν τοὺς ἵππους, γοργῶς χωροῦντες εἰς τὸ γλυκὺ καὶ ποθητὸν τέρμα.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΗΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Ὁ Νικόλαος Ἀλεξίεβιτς Πολεβόη — ὃν πρῶτοι ἡμεῖς γνωρίζομεν τῷ Ἑλληνι ἀναγνώστῃ, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς σήμερον τῆς δημοσιεύσεως ἐν μεταφράσει ἐνόος τῶν χαριστάτων διηγημάτων αὐτοῦ, τῆς *Λιουδμίλας*, — ὕπῃρξεν εἰς ἐκ τῶν γονιωτάτων καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἐφημεριδογράφων τῆς Ρωσίας. Ἐγενήθη ἐν Σιβηρίᾳ τῷ 1796, ἐκ πατρὸς ἐμπόρου, ἐπιθυμοῦντος νὰ κατατάξῃ ὡσαύτως τὸν υἱὸν του ὀπαδὸν τοῦ κερδίου Ἐρμού. Δι' ὅ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του ὁ Πολεβόη διήλθε παρασκευαζόμενος εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο. Ἀλλ' οἱ λογαριασμοὶ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων ἐξηρέθισον τὴν ζωρὰν καὶ ἀεικίνητον φαντασίαν του. Ἀπὸ τοῦ καταστήματος, ἐν ᾧ ἐσημείωνε τὰ ἐμπορεύματα, ὁ νοῦς του ἵπτατο πρὸς ἄλλην σφαῖραν, πρὸς τὰ θέλητρα τῆς γραμματολογίας. Ἐξακολουθῶν τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν, ἦν τῷ ἐπέβαλλον ἡ πατρικὴ ἐλπίς, ἀφίερωνε τὰς νύκτας του εἰς τὴν μελέτην καὶ ὄνος ἀπέμαθε τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Ὅτε ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἰκανὸν νὰ εἰσελθῇ εἰς νέον στάδιον, ἔγκατέστη ἐν Μόσχῃ, ἔθνα ἴδρυσε τὸ περιοδικὸν ὁ *Τηλέγραφος* διὰ τὴν Ρωσίαν ἦτο μοναδικὸν ἔργον· διήγειρε τὴν ἐκπληξίν τοῦ κοινοῦ διὰ τῶν νεωτερισμῶν του, ταυτοχρόνως ὅμως προσέβαλε διὰ τῆς τόλμης αὐτοῦ ὀλόκληρον λεγεῶνα λογίων καὶ ὑπαλλήλων. Δι' ὅ κατὰ τὸ ἔτος 1834 τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐπαύθη. Ὁ Πολεβόη μετέβη εἰς Πετροῦπολιν καὶ ἐκεῖ ἐδημοσίευσεν νέαν ἐφημερίδα ἣν ἐπέγραψεν:

Ὁ Υἱὸς τῆς Πατρίδος. Ἀλλ' ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ δημοσιεύσει του δὲν ἠδυνήθη, ὅπως εἰς τὴν πρώτην, νὰ ἀποκαλύπτῃ ἐλευθέρως τὸν θρητικὸν οἶστρόν του. Ἦτο ἐπιφυλακτικώτερος εἰς τὰς ἰδέας του, διότι ἐφοβεῖτο μὴ καταδιωχθῆ αὐθις.

Ἐκτὸς τῶν δύο ἀνωτέρω ἐφημερίδων, ὁ Πολεβόη ἐδημοσίευσεν καὶ διαφόρου εἶδους βιβλία, ἦτοι δράματα, μυθιστορήματα, ἡμιτελῆ ἱστορίαν τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας καὶ διηγήματα Σιβηριανά. Ἐν Πετροῦπολὶ εὐρισκόμενος ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ πενήντα ἐτῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

Α'

Μόσχα! Μόσχα! Μετ' ὀλίγον θὰ φθάσω. Εἰς μόνος σταθμὸς μὲ χωρίζει τῆς γενεθλίου πόλεώς μου, τῆς προσφιλοῦς μοι ὠραίας πόλεως. Ἐκεῖ εἶναι ἡ Παυλίνα μου. Μεθ' ὀπίσθης ἀνυπομονησίας διήλθον πόλεις καὶ κόμας! Καὶ τώρα πλησιάζω πρὸς αὐτήν, πρὸς τὴν Παυλίαν. ὦ! Θεέ! πόσον πάλλει ἡ καρδιά μου! Πόσον ἡ κεφαλὴ μου εἶναι τεταραγμένη!

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσω καὶ ἐσταμάτησα εἰς Τσέρνοϊ - Γκριάση. Ἐζήτησα δωμάτιον καὶ πρὸ μιᾶς ὥρας τώρα πηγαينوέρχομαι, κάθημαι, ἐγείρομαι μετὰ πυρετώδους ὄρμης. Συλλογιζομαι τὴν Παυλίαν, μόνον αὐτήν. Διὰ τοιαύτην σκέψιν οὐδὲ ἡ αἰωνιότης ἀρκεῖ.

Βάνουσος ὑπῆρέτης ἦλθε νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἂν ἐπεθύμουν νὰ φάγω καὶ νὰ πῶ. Ὅταν σταματᾷ κάνεις εἰς τι χωρίον εἶναι ἀνάγκη νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῆ; Δὲν δύναται τις νὰ μείνῃ ἡσυχος εἰς τὸ καταφύγιόν του διὰ νὰ ζῆσῃ μὲ τὴν εὐτυχίαν του καὶ μὲ τὰ ὄνειροπολήματά του!

Μὲ τὰ ὄνειροπολήματά του! Τί εἶπον; Ὅ,τι ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπῆρξεν ὄνειροπόλημα δι' ἐμέ, ἐγένετο πραγματικότης. ὦ! Παυλίνα, θὰ γείνης ἰδική μου!

Ὅποια θαυμασία μεταλλαγὴ τῆς θέσεώς μου! Καὶ πῶς; Διὰ τινων χρυσῶν νομισμάτων. Πρὸ ἐνός μηνὸς εὐρισκόμην ἐν ἀπελπιστικῇ καταστάσει. Μεθ' ὁποίας θλίψεως ἐθεώρουν τότε τὸν κόσμον καὶ τὰς εὐθύμους διασκεδάσεις του, ὄχι ἐκ φθόνου, ὄχι, οὐδαμῶς ἠσθάνθη τὸ μυσαρὸν τοῦτο αἶσθημα· ἀλλ' ἐλυπούμην εἰς ἄκρον βλέπων τοὺς εὐδαίμονας τῆς γῆς, συλλογιζόμενος ὅλας τὰς πηγὰς τῆς εὐτυχίας τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἐν τῷ κόσμῳ, τὸν ἀνθρώπινον βίον, τὴν καρδίαν μου καὶ ἐβασανίζομην ὑπὸ διακαοῦς πόθου μὴ δυναμένου νὰ ἐκπληρωθῆ. Ἐβλεπον ἤδη ἐμαυτὸν προωρισμένον νὰ μαραινῶ ἀνευ βοηθείας ὑπὸ τὸ βάρος τῆς λύπης μου... Ἴσως. Νὰ τὸ εἶπω; ... καὶ σάκκοι τινὲς ταλῆρων μετήλλαξαν τὴν εἰμαρμένην μου.

Ἀλλὰ διατί λοιπὸν ἐσταμάτησα ἐδῶ; Εἶναι καὶ αὐτὸ παράδοξον αἰνίγμα τῆς ζωῆς; Ὅχι, ἡ καρδιά μου εἶχε πλημμυρῖση ἀπὸ συγκινήσεις. Ἦτο ἀνάγκη νὰ σταματήσω. Ἐὰν ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον μου, θὰ ἐφθανον εἰς Μόσχαν τὴν νύ-

κτα καὶ τότε πῶς θὰ διηρχόμην τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον βημάτων ἀπὸ τῆς Παυλίνας, χωρὶς νὰ τὴν ἴδω; Ἦτο ἀδύνατον. Τώρα εἶμαι μακρὰν πλέον ἀπ' αὐτῆς μόνον εἰκοσι βέρστια. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας δύναμαι νὰ τὰ διατρέξω καὶ τὰ πρῶτα βήματά μου εἰς Μόσχαν θὰ ἦναι πρὸς τὴν κατοικίαν της, καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὅποιον θὰ χαιρετίσω, θὰ ἦναι αὐτή. Μοὶ φαίνεται ἱεροσυλία νὰ ρίψω τὸ πρῶτον βλέμμα μου εἰς ἄλλο πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ἰδικοῦ της.

Πόσον αἱ ὥραι παρέρχονται βραδέως! Ἡ νύξ αὕτη εἶναι μακροτέρα τῶν μακροτάτων χειμερινῶν νυκτῶν τῆς Λαπωνίας. Τόσον λοιπὸν νὰ ἤλλαξε τὸ κλίμα τῆς Μόσχας ὥστε νὰ ἐξημερώνη τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν; Ἀλλ' εἶναι ἡ τελευταία νύξ τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ. Αὐριον θὰ ἐγερθῶ μὲ τὴν εὐτυχὴ σκέψιν ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ βλέπω τὴν Παυλίαν μου καθ' ἐκαστην. Ἄς παρέρχηται λοιπὸν λεπτόν πρὸς λεπτόν ἡ ἀτελείωτος αὕτη νύξ δι' ἐμέ εἶναι ἡ τελευταία σταγὼν τοῦ ποτηρίου τῶν θλίψεων.

Ἦνοιξα τὸ παράθυρον. Τί ὠραῖος καιρός! Τί χλιαρὸς ἀήρ. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ ἀστερόεις οὐρανὸς μοὶ προσμειδιᾷ. Καὶ ἔπειτα ὀμιλοῦν περὶ τῶν ὠραίων ἐσπερῶν τῆς Ἰταλίας! Δὲν θὰ ὑπάρχουν ἐν Ἰταλίᾳ γλυκύτεραι ἀπὸ τὴν σημερινήν. Τὸ δωμάτιόν μου εἶναι σκοτεινόν, ὡσεὶ διὰ νὰ στραφῶσι τὰ βλέμματά μου ἀπὸ τῶν ἐπιγεῖων εἰκόνων καὶ μείνωσι προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τῆς ψυχῆς μου. Ἦθελον τώρα νὰ ἠσθανόμην θλίψιν τινα· μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ τὴν ἐδεχόμην μὲ πρᾶον μειδίαμα.

Παιδίον! Μόλις ἀπέφυγες τὸ κύμα ἐνθα ὀλίγου ἐδέησε νὰ πνιγῆς καὶ δὲν φοβεῖσαι νὰ παίξῃς ἐπὶ τῶν ὀχθῶν. Οἶον θράσος! Ἐλησμόνησα τὰς νύκτας τὰς ὁποίας διηρχόμην κλαίων; Μήπως δὲν εἰξεύρω ὅποσας ἦσαν καὶ ὁποία πικρία ἐνυπῆρχε; Ναι, φρικιὰ ἀκόμην εἰς τὴν σκέψιν ὅτι μυριάκις εὐρισκόμην ἐγγύς τῆς ἀβύσσου. Ἀλλὰ τώρα, ἂν ἔβλεπον ἀνθρώπον τινα παρασυρόμενον ὑπὸ τῆς δυστυχίας εἰς τὴν δίνην τῆς αὐτοκτονίας, θὰ τῷ ἔλεγον: Στήθι, μὴ παρασύρῃσαι ὑπὸ τοῦ ἀπελπισμοῦ. Οἱ τόποι τῆς ἐλπίδος εἰσὶν ἀπειροί, ὅπως καὶ οἱ τόποι τοῦ ἔρωτος.

Ἦπῃρξεν ἐν τούτοις καιρὸς καθ' ὃν ἀπληροῦμην τὴν ἐλπίδα, καθ' ὃν ἔβλεπον διανοιγομένην τὴν ἀβυσσον μετὰ τῆς Παυλίνας καὶ ἐμοῦ. Ἄν μὲ ἠρώτων τὴν ἱστορίαν μου τί θὰ ἔλεγον; Ἠγάπων καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἠγάπων θ' ἀνῆκεν εἰς ἐμέ ἡμέραν τινα. Τί τὸ παράδοξον ἐν αὐτῷ; Ἀλλὰ τί καλεῖτε τὰ πράγματα παράδοξα; Παραβάλατε τὰς τραγωδίας σας πρὸς τὴν εἰκόνα πατρὸς ὅστις βλέπει ἐκπνέοντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του προσφιλῆ υἱόν, ἡ μητρὸς παρ' ἧς πτωχὰ παιδιὰ ζητοῦσιν ἄρτον καὶ ἡ ὁποία οὐδόλας ἔχει νὰ τοῖς δώσῃ. Καθ' ἐκαστην τοιοῦτον θέαμα διαδραματίζεται εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς πόλεις μας, καὶ δὲν

βλέπετε, δὲν εἰξεύρετε εἰς ποῖον ἀμαυρὸν καταφύγιον κρύπτεται ἡ θλίψις, οὔτε ποῦ τήκεται ἡ πτωχὴ αὐτὴ μήτηρ μετὰ τὰ τέκνα τῆς. Ποσάκις, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδίας μου ἀθλιότητος, ἔφευγον μακρὰν τοῦ Νέβα, μακρὰν τοῦ τυρβάζοντος κόσμου, εἰς τὰς ζοφερὰς συνοικίας ἐνθα διαιτᾶται ἡ πτωχία. Ἐκεῖ, εὐρισκόμενῃ μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μου, πτωχὸς ὡς αὐτοὶ καὶ ὡς ἐκεῖνοι πάσχων ἐπίσης. Ποσάκις παρατηρῶν τοὺς ἀθλίους κατοίκους ἐνὸς ἀπαισίου δρομίσκου τῆς Πετρούπολεως, τοῖς ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν: Εἶμαι πτωχότερος ἀπὸ σᾶς, ἂν καὶ δὲν ἦμαι ρακένδυτος καὶ μικρὸν τεμάχιον τῶν χαρισμάτων, τὰ ὅποια ἡ τύχη δίδει εἰς πολλοὺς ἄλλους, ἠθέλην ἀρκέσειν διὰ νὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Ἄν ἕκαστος ἀνθρώπος διηγείτο τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τῆς καρδίας του, ὅποιον μυθιστόρημα, ὅποιον ποίημα θὰ ἐγένετο ἡ ἱστορία αὐτῆ; Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπος ἀποθνήσκει καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου του γράφουσι μίαν ἡμερομηνίαν καὶ ἓν ὄνομα.

Ἴδου ὅτι, ὡς σύννεφα, αἱ πικραὶ ἀναμνήσεις βαρύνουσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου. Εὐλογητὸς ὁ Θεός! Ὁ καιρὸς αὐτῶν παρήλθεν.

Ἐνθυμοῦμαι τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου. Ἦμην παιδίον ἀκόμη, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνα πρὸς τὴν κλαίουσαν μητέρα μου: «Θὰ σὲ συγχωρήσουν ἄρα γε, σὲ καὶ τὸν υἱόν μας, ἀφ' οὗ ἀποθάνω; Θὰ σοὶ ἀρνηθοῦν ἀκόμη τὴν βοήθειαν αὐτῶν, ἐπειδὴ προσέβαλες τὴν ὑπερηφανίαν τῆς πλουσίας οἰκογενείας σου ὑπανδρευθεῖσα πτωχὸν ἀνθρώπον; Καὶ ὁμως ὁ θεός σου εἶναι ἀγαθός».

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς θεὸς, ἐν τῇ ἀκάμπτῃ ὑπερηφανίᾳ του, οὐδόλως κατεδέχθη νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς μητρός μου. Ἐνθυμοῦμαι τὴν ὄραν, καθ' ἣν ἔφερον τὸν πατέρα μου εἰς τὸν τάφον του καὶ τὴν συγκίνησιν, ἡ ὅποια μὲ κατέλαβεν, ὅτε ἤκουσα νὰ ρίπτουν τὸ χῶμα ἐπὶ τοῦ φερέτρου του. Δὲν ἤξευρα τότε ὅτι καταντᾶ τις ἐνίοτε νὰ συλλογίζηται, ὅτι προτιμότερον νὰ ταφῆ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, παρὰ νὰ ζῆ εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς. Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀνάπαυσις τοῦ δικαίου, ἐκεῖ ἡ παρηγορία τοῦ πάσχοντος.

Μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ ἀπέθανεν ἐπ' ἔσθης καὶ ἔμεινα μόνος.

Διατί λοιπὸν αἱ πένθιμοι αὐταὶ εἰκόνας κατέλαβον τὴν πρὸ ὀλίγου τόσον ἐλαφρὰν καὶ εὐθυμον καρδίαν μου! Διατί ἐκτυλίσσουν ἐπὶ τῆς εὐτυχίας μου τὸν πένθιμον πέπλον των; ... Ἐάν, ἐν τούτοις, δὲν ὑπέφερα αὐτὰς τὰς συμφορὰς, δὲν ἠθέλον σὲ γνωρίσῃ, Παυλίνα. Αἱ βουλαὶ τοῦ Ὑψίστου εἰσὶν ἀνεξερεύνητοι.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσω τὴν αἰτίαν τῶν βαθέων θλίψεων, αἵτινες ὑπέσκαψαν τὴν ζωὴν τῶν γονέων μου; Ὁ πατήρ μου ἦτο πτωχὸς εὐγενής. Ἠράσθη πλουσίας νεάνιδος, καὶ ἀντηγαπήθη ἠθέλησε νὰ τὸν ὑπανδρευθῆ, παρὰ τὰς μομφὰς καὶ τὴν ἀντίστασιν ὑπερφιάλου χορείας θείων

καὶ λοιπῶν συγγενῶν. Ἄν ἔζων ἀκόμη οἱ καλοὶ καὶ προσφιλεῖς γονεῖς μου, ἡ ἀγάπη ἐμοῦ καὶ τῆς Παυλίνας θὰ τοὺς παρηγόρει δι' ὅλας τὰς θλίψεις εἰς τὰς ὁποίας κατεδικάσθησαν.

Ὁ θεός μου δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπανιδῆ τὴν μητέρα μου. Ἐν τούτοις ἀπεφάσισε νὰ ἐπαγρυπνῆ εἰς ἐμὲ μακρόθεν, ὡς ἀόρατος πρόνοια. Ὁ πατήρ τῆς Παυλίνας μοὶ ἐχορήγησεν ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἄνετράρην καὶ ἠλικιώθη μετὰ τῶν τέκνων του. Τοιοῦτοτρόπως, Παυλίνα, σ' ἐγνώρισα, καὶ πῶς, ἀφ' οὗ σ' ἐγνώρισα, νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσω; Εἰς σὲ ὀφείλω τὰς πρώτας μου χαρὰς τοῦ βίου μου, τὰς πρώτας ἐντυπώσεις τῆς νεότητός μου, ἡ δὲ εἰκὼν σου ἀδικόπως ἔπτατο ἐπ' ἐμοῦ. Ἦλθεν ἡμέρα καθ' ἣν ἔμαθον ὅτι τὸ αἶσθημα ὀπερ συνήνου ἀμφοτέρους εἰς ὅλας τὰς συγκινήσεις μας, ἦτο ἔρως. Ἠμέραν τινὰ καθ' ἣν μετεβαίνομεν, κατὰ τὴν συνήθη ὄραν, πρὸς τὸν πατέρα σου.

— Ἀντώνιε, μοὶ εἶπεν οὗτος, αὐριον πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς εἰς Πετρούπολιν. Ἐλαβες πολὺ καλὴν ἀνατροφὴν. Ὁ θεός σου εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. Τώρα ἐπιθυμῶ νὰ εἰσέλθῃς μετὰ πνεῦμα καὶ ἐργασίαν τακτικὴν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον. Ἐάν κατορθώσῃς νὰ καταλάβῃς τιμίαν θέσιν ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ θεὸς αὐτός, ὅστις εἶναι φίλος μου, θὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ μέλλοντός σου.

— Δὲν εἰμπορῶ τώρα νὰ τὸν ἴδω;

— Ὅχι. Λέγει ὅτι, ὅταν καταστῆς ἄξιος τῆς ἀγάπης του διὰ τῆς διαγωγῆς σου, θὰ συγχωρήσῃ τὴν μνήμην τῆς μητρός σου, καὶ θὰ σὲ κάμῃ κληρονόμον του. Ἐως τότε, σοὶ δίδει τὰ μέσα διὰ νὰ ζήσης εὐπρεπῶς. Λάβε αὐτὰς τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς διὰ τὴν Πετρούπολιν, αἱ ὅποιαι εἰμποροῦν νὰ σοὶ παράσχουν εὐαρέστους σχέσεις καὶ νὰ ἐξομαλύνουν τὸν δρόμον σου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐνθυμοῦ ὅτι θὰ εὖρης πάντοτε εἰς ἐμὲ πατέρα καὶ φίλον.

Εἰπὼν ταῦτα ὁ γενναῖος προστάτης μου ἔκλαυσε, καὶ ἄπαντες ἐκλαύσαμεν ὡσαύτως μετ' αὐτοῦ.

Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη διέμεινε κεχαραγμένη ἐν τῇ μνήμῃ μου ὡς ἱερά. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ Παυλίνα καὶ ἐγώ, ὠρκίσθημεν πρὸς ἀλλήλους αἰώνιον ἔρωτα.

Καὶ ἀνεχώρησα εἰς Πετρούπολιν, μεστὸς φλογερῶν ὀνειρῶν πρὸς δόξαν καὶ ἔρωτα.

Διήλθον ἐκεῖ τρία ἔτη. Τὸ εἰσὸδημά μου μόλις ἐπήρκει διὰ νὰ πληρώσω τὴν στολὴν μου καὶ μὴ ἀποθάνω ἀπὸ κρυολογημάτων. Αἱ συστατικαὶ ἐπιστολαί, αἵτινες θὰ μὲ ὠφέλουν εἰς ἄκρον, μ' ἐβόηθησαν μόνον εἰς τὸ νὰ εἰσέλθω ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Ὑπεβλήθη εἰς ἐπίπονον ἐργασίαν, ἣν οὐδεμία εὐχαρίστησις διεσκέδαζεν. Αἱ ἐλπίδες μου διεψεύσθησαν ταχέως. Ἐξήσα μόνος καὶ περιήλθον εἰς ἀγρίαν κατὰστασιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

** Β

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημίτοις καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικάκη καὶ παραπλευρῶς τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη.

ΤΟΜΟΙ

«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS :

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν).

La Saison (Ἡ ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη ἔκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχοντες πλέον τῶν 2000 σχεδίων διὰ πάντα τὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα κορασιῶν, παιδίων, ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, ὀθόνας κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα τὰ εἶδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν ὑποδειγμάτων κεντήματος, ἀρχικά στοιχεῖα, μονογράμματα κτλ. τοῦλάχιστον 200 σχήματα φυσικοῦ μεγέθους καὶ πλέον τῶν 400 σχεδίων κεντήματος, soutache κτλ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 5. Ἐτησίᾳ δρ. 10
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 6. » » 12

Ἐκδοσις πολυτελεῆς: περιέχουσα πάντα τ' ἀνωτέρω πρὸς τούτους δὲ 36 εἰκόνας συρμῶν χρωματισμένας κατ' ἔτος.

Τιμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως.

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 10. Ἐτησίᾳ δρ. 20
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 12. » » 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΟΙ

ἐγγράφονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν.